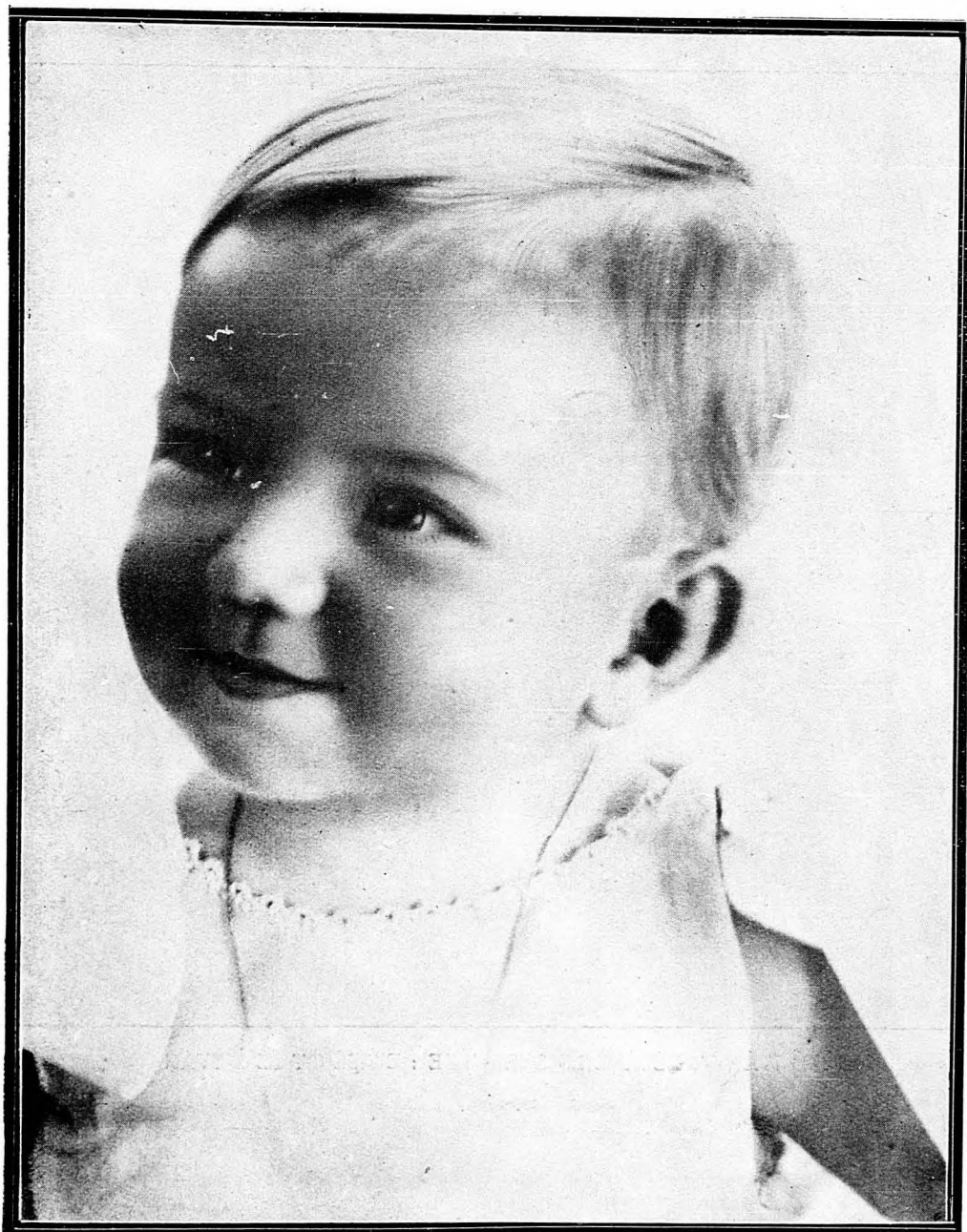

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

D'ELSE mifoterm felvétele, Kossuth Lajos-utca.

breznói URBÁNYI ISTVÁNÉK GYERMEKE, IZABELLA MÁRIA

VERES főhercegi udvari és kamarai fényképész felvétele V, Harmincad-u 3.

BÁRÓ IVÁNKA GÉZÁNÉ ÉS GYERMEKEI: ERZSÉBET ÉS ISTVÁN

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI. Jókai-u. 37. (Berlín-tér sarok) * Telefon: Aut. 107-23. * Előfizetési ár: egész évre 18 P, félévre 10 P, negyedévre 6 P
Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sh. 40 Gr. Franciaországban 5 Frc. Olaszországban 4 L.

Főszerkesztő: **KERTÉSZ BÉLA**

Az amerikai magyar ifjakhoz.

— Üzenet.* —

Írta: *Gelsei Biró Zoltán*

Az Óshazából: néhány szál virág
Repül hozzátok, magyar ifjúság!
„Betűország virágos kertje.“
Az óceán hátára vette;
Hullámain, míg átkering,
Magyar Remények szentje ring.
S áldott a terhét ringató
Gyorsröptű óriáshajó,
Hisz színes, szép könyvekbe szedve,
Édes magyar szó csendül benne!

Ólomba metszett kis vitézek!
Tündérországi hadsereg:
Mely most az Óperencián túl,
Világhódító útra megy.
Miként egykor Hadisten küldte
Csodás útjára — mindezért,
Ezüst sisakban, harci ménjén
Honszerző Árpád hadvezért.
S a rettegett vihar,
Amely nyomába jött:
Kétszáz ezer magyar
Vérforogtat között,
Vad harci-méneken ül,
A gyilkos nyíl repül,
Halálos „rajta“ zúg,
Míg Lehel kürtje búg,
Füves mezőkön csattog kardjuk éle,
Ezer dicső év ősi szent zenéje
S nem áll többé e föld gazdátlanul:
Pannóniában magyar már az Úr!

Hazám reménye, drága ifjúsága!
A szívetek ott mint dobog?
A kik a messze... messze Újvilágba
Már régen elszakadtatok.
Ott mást regél — úgy képzelem —
A mérvadó történelem.
Ahol körülkering
Egész világ-zavar:
Tudjátok e ti még,
Mi ez a szó: „magyar“!?

Magyar! E szó előtt ma is
Levett kalappal áll a tisztelet...!

Magyar! E szótól egykoron
A négy világtáj népe rettegett...!
Hívőkkel telt meg Róma temploma
És égre szállt a buzgó, hó ima,
Amíg a Pápa tömjén-füstöt hintett:
— „Magyar nyilaktól ments meg Isten minket...!“

*

A balga néphit, lám így változik;
Nem tudja sokszor: miért imádkozik!
A rettegett magyar
Keresztény hitre tért
S egy ezredéven át
Ontott ki annyi vért,
A sirba üzte már
Tatár, török sereg
S e szenvedések közt
Német gyötörte meg,
Nincs nép a föld felett,
Mely annyit szenvedett...
És mind azért... azért...
Azért lön áldozat:
Hogy védve éljen itt
A kulturált Nyugat!
Vérzett és sirba szállott
Oly nagy népekért,
A kik buzgón miséztek
Pusztulásáért!

*

De él még büszke, szent varázsa,
Mely Angliával egykorú,
Épp oly szilárd! S erősebb, mint volt
A világtörténelmi háború.
Óshazátok e szent varázsa:
Szent István trónja! S Alkotmánya!

Magyar ifjak! Ha magyar körvyre néztek,
Vonuljon mindez végig, így, elétek!
Lépdeljétek: inségben, jóban,
Emelt fővel az Unió-ban!

Szent vértanuknak hullott érte vére:
Hogy mi legyünk a világ első Népe!
S minden nép nagy lesz, mely nagy lenni akar!
Maradjatok mindig: Magyar! Magyar! Magyar!

* Abafy Aurélné tanítónő Perth Ambay (Amerika) kezdeményezésére előfizetőink körében indított gyűjtési akció eredményéből beszerzett „Betűország virágos kertje“ című abécés könyvek elküldése alkalmára. Ezen akció azért indult meg, mert tudomásunkra jutott, hogy Amerikában csak akkor adják magyar iskolába a magyar gyermekeket, ha ingyenes tankönyveket kapnak. Szerk.

Mária mesél

— Elbeszélés —

I.

— Juli...! Juli, te...! Készítettél vizet a kis kádba?! Juli...! Nem hallod?!

Mária mélyen kihajolt a veranda ablakán. Jónéhányszor kiáltozott még az udvar felé, amíg végre valahonnan a baromfiólak felől előkerült a felkötött szoknyás, szurtos kis paraszteseléd.

— Hol voltál? — nézett rá haragosan a fiatalasszony. — Egy félórája kiáltozok utánad!

— Enni adtam a csibéknek — nyujtotta el a szót a lány és már szapora léptekkel futott a veranda felé.

— Készíts langyos vizet a kis kádba, hogy megfürdessük Péterkét!

— Igenis, tekintetes asszony, — kapta fel Juli a veranda lépcsőjén álló kádat és néhány pillanat múlva már a konyhából hallatszott frissen csipogó hangja, ahogy Bora nénivel, az öreg szakácsnővel vitakozott.

Mária visszafordult az ablaktól. Odalépett az asztalhoz, megigazította a bizonytalan fényvel lobogó petróleumlámpát és meleg mosollyal nézte kislát, aki elmerült gondolat építette égre törő várait elhasznált, öreg kártyákból a földön.

A gyerek, észrevéve anyja tekintetét, felnézett és követ kis karjait Mária felé nyujtva gügyögte:

— Pétejke anukához akaj menni!...

— Most építsél, szívem — hajolt hozzá Mária — különben nem lesz várad!

— Pétejkének nem köj váj... — jelentette ki határozottan az ifjú levente — Pétejke anukához ataj...!

Mária felkapta a csöppséget és össze-vissza csókolta. Elvitte a hálószobába és mialatt könyökig feltúrt ruhával mosdatta a vígan hancúrozó kislát, megkérdezte Julitól:

— A kutyáknak adtatok enni?

— Adtunk, tekintetes asszony, — buzgólkodott Juli.

— Vacsorához a verandán terítsek?

— Igen.

— A tekintetes úrnak is?

— Igen... — ez a válasz olyan bizonytalanul hangzott, hogy Mária gyorsan hozzátette: — Ugyan azt hiszem, ma már nem jön haza vacsorára a tekintetes úr...

— Délután kétszer is keresték a tekintetes urat a tenyői pusztáról — mondta Juli, mialatt törülközőkkel szárították a kislát. — Egy béresasszonynak elvágta a lábát a gép... Kocsin jöttek a tekintetes úrért...

— És mit mondtál, hol van?

— Aszondtam, hogy két napja benn van a városban. Beteghöz hívták.

— Jól van.

Mária nem szólt többet. Felvette a vídáman ugrándozó kislát, lefekette a rácsos kis ágyba és ott ült mellette, amíg megitta a tejét. Azután, mint minden este, imádkozott vele, betakarta, eloltotta a lámpát és leült az ágya mellé, várva, amíg a gyerek elalszik.

Péterke már félálomban volt, mikor félig lehunytt szemmel panaszosan kérdezte:

— Aputa hol van?

— Elment, szívem — símogatta végig a gyerek bodros szőke fejét Mária. — Reggelre, mire felébredsz, már itthon lesz?

— Biztos? — kérdezte halk bizalmatlansággal a kislát.

— Egészen biztos, angyalom — csókolta meg Mária és érezte, hogy halk, fájdalmas szorongás nehezedik szívére, ahogy figyeli a gyerek egyforma, szabályos lélekzetét.

Ez a furesza szorongás akkor se szűnt meg, amikor már ott ült a verandán és étvágytalanul, szórakozottan esipegetett néhány falatot a vacsorából. Tekintete olykor rátevédt a vele szemben elhelyezett üres terítékre. Olyan könnyősen, szinte ellenségesen csillogott feléje a szelíd lám-

pafényben az érintetlen evőszköz és karesú kristálypohár, hogy hirtelen támadt félelemmel gyorsan elfordította fejét.

A veranda széles üvegajtaja tárva-nyitva volt. A mezők felől friss jószagokat dobott erre a könnyű nyáresti szellő és belopta ide az ajtó előtt nyíló késői akácok bús illatát. Valahonnan messziről szekérszörgés hallatszott, azután az is elenyészett és csak olykor hasadt egy-egy elnyujtott kutyacsaholás a mélyen elülő esti csendbe.

Lépések hallatszottak a konyha felől.

Az öreg Bora néni állt meg a veranda ajtajában. Bora néni meg hazulról jött ide Sártóra Máriaival. Egészen kicsiny gyerekkora óta mellette volt, úgyszólván ő nevelte.

— Az öregasszony szemrehányó tekintettel nézte a majdnem érintetlen ételes tálat.

— Megint nem vacsoráztál? — kérdezte.

— Nem vagyok éhes, Bora néni, — mentegődött a fiatalasszony.

— Nem jól van ez így, lelkem...! — csóválta fejét a jó öreg. — Hiszen már olyan vékony vagy, mintha csak hálni járna beléd a lélek.

— Ugyan, Bora néni — igyekezett mosolyt erőltetni arcára Mária. — Nincs étvágyam ma este... Ennyi az egész.

— Ma?! Hát tegnap?! És tegnapelőtt?! Rossz vége lesz ennek, lelkem, meglásd... Az urad is jobban tenné, ha nem lődörögne napokig a városban, hanem itthon maradna... Ki hallott ilyet? Már úgys morognak az emberek, hogy hiába tartják a doktort, sohasincs idehaza! A végén majd elunják, aztán le is út, fel is út!... Megmondtam én, ugye, hogy nem hozzád való ember ez... Könyvelmű, rossz ember, aki úgy bánik a családjával!

— Nem igaz! — pattant fel helyéről Mária. Arca kipirult és szeme gyanúsán csillogott. — Nem engedem, hogy bántsa az uramat! Lehet, hogy könnyelmű, de nem rossz ember!

— Jól van, no... — igyekezett lecsitítani a jó lélek. — Mégse rendes ember az, aki a legnagyobb dologidőben napokig egyedül hagyja a kislát, meg a feleségit...!

— Elhívták. Biztosan benn van a beteginél a kórházban!

— Az igaz! Vagy a kártyaasztalnál ül a Magyar Vitézben! Hát én csak aszondom... — nem folytathatta tovább, mert Mária sarkonfordult és otthagya. Bora néni magában morogva leszedte az asztalt, azután eszoszogó, öreges lépteivel elsántikált a konyha felé.

Mária lehajtott fejjel, elgondolkozva lépegetett végig a kerti úton. Nagyon fáj a szíve. Erős, konok zsibbadás volt ez, amely sokszor szinte elállította lélekzetét és olyan erővel dörömbölt fel benne, hogy alig tudott tovább menni.

Arra gondolt, hogy huszonhárom éves és reggel, amikor fésülködött, felfedezte hajában az első ősz hajszálát. Sokáig üldögélt ott a tükör előtt és önkénytelenül feltámadt benne egy furcsa gondolat. Eszébe jutott, hogy nemsokára ősz lesz. Ólmos eső csapkodja majd az ablakokat és olykor napokig megint magányosan lesz a házban Péterkével, meg a cselédekkel.

Elkergette magától a kínzó gondolatokat, de most megint feltámadt benne a reggeli rosszérzés. Megállt és leszakított egy fűszálát. Tépte, morzsolta ujjai között és leült megszokott helyére a kert végében levő padra.

Úgy érezte, mindent elborító, sötét palástja alá simítja testét-lelkét a körülötte elpihenő éjszaka. A tücskök ciripelő zenéjét figyelte és arra gondolt, hogy már fiatal lánykorában is kedvenc szórakozása volt, amikor ilyen nyárestéken kiült odahaza a ház elé és hallgatta ezt a fáradhatatlanul züm-mögő muzskát. Ilyenkor lehunyta szemét és képzelt, álmodott éjjelizenének érezte a cincogó tücsökzizegést.

Nem. Bora néni-nek nincs igaza. Miklós nem rossz ember. Nem szabad, hogy az legyen. Nem lehet. Hiszen akkor rettenetes tévedés volt, hogy felesége lett. És rettenetes tévedéssé válik akkor egész élete... Nem. Ez nem lehet...!

A mindjobban elhatalmasodó rosszérzés elől, amely lassan urrá lett benne, úgy próbált menekülni, hogy régi, szép emlékekkel igyekezett messzekergetni magától mindazt, ami most bántotta és kínoztta.

Ott látta magát a hétsági kis postahivatalban, ahova anyjával együtt leköltöztek, amikor apja meghalt. Visszaemlékezett a boldog öröme, ahogy anyjával berendezték a kedves, kis fehér házat és elmosolyodott most is, ahogy a buzgalomra gondolt, amellyel anyjának segített a postahivatalban.

Tizenhétéves volt akkor.

Vidám volt mindig és nótásan jókedvű. És várt valamit.

Ez a különös várakozás töltötte be minden percét. Ezt sóhajtottá esténként a ház előtt susogó nyárfába, ezt főzte a jószagú szilvalekvárba, ha a konyhán segített Bora néni-nek, ezt bélyegezte a hétsági postahivatalba érkező levelekre, ezt énekelte reggelenként mosakodás közben a hidegen csillogó tiszta folyóvízbe és ez ragyogott szemében, amikor először állt szemben Miklóssal, egy koratavaszi alkonyaton.

Miklós szigorló orvos volt és nyaralni jött le rokonokhoz Hétságra. Mikor bejött a postára, bemutatkozott

és néhány szót beszélt Máriával. Amikor elment, a lány még sokáig ült mozdulatlanul a rácos fülkében és úgy nézte a levelet, amelyet Miklós feladott, mint valami régifényű, mosolygó kis szentképet.

Azután olyan könnyen és magától értetődően jött minden. Egy esztendei mátkaság után megesküdtek. Mária nagybátyja kinevezette Miklóst uradalmi orvosnak, ide Sártóra és letelepedtek a vadszölővel befuttatott fehér házba.

— Ahogy Mária ott a padon, az első hónapokra gondolt, amelyet itt töltöttek, felhárfázott szívében a régi szerelmes boldogság. Mintha álmodnák őket, úgy szálltak akkor fölöttük a napok. Mélyenzengő, csodálatos melódiájú dal volt akkor egész életük, a boldogság édesen fájdalmas, soha többé vissza nem térő refrénjével.

Azután jött Péterke. A gyerek, a háztartás lassan betöltötték Mária idejét. Miklós kezdett egyedül bejárogatni a városba. Először csak órákra, azután félnapokra, utóbb már három-négy napig is eltűnt a házból.

Mária egyetleneszer szölt ezért.

Idén, karácsonykor volt. Már terített asztal, csillogó karácsonyfa, jószagú fenyő hintette szét az ünnepest jászolos, gyengéd melegét a kis szobában. Ott voltak ketten Péterkével és vártak.

A gyerek elaludt, a petróleum kifogyott a lámpából és színes kis gyertyák gyújtatlanul árváskodtak a fán. Hajnal volt, amikor Miklós beállított.

Akkor csunya és kegyetlen jelenet volt közöttük.

Mária keservesen sirt és a férfi durván odavágta, hogy tönkretette egész karrierjét ezzel a házassággal. Pesten egyetemi professzor lányát is eltemetkeznie, ide az

elvehette volna, nem kellett volna Isten háta mögé.

Mikor idáig jutottak, Mária már nem sirt.

Halálosan sápadtan nézett a férfire. Az urára, akit — úgy rémlett — akkor látott először. Nem szölt többet. Lehajtott fejfel kiment a szobából.

Ennek most már nyolc hónapja. Azóta mindennek vége. Ujabbán úgyszólván alig van itthon az ura. Egy özvegyasszonyról is hallott, aki bennlakik a városban és akinek háza előtt sokszor látták már Miklós könnyű kocsiját esténként.

Ez van. És mi lesz?!

Könnyű szél borzolta végig a pad mellett álló sűrű bokrokat. Mária összeresztent.

— Huszonhárom éves vagyok, — gondolta és úgy

Fileé-vitrázs. Tobiás Lászlóné előfizetők terve.

érezte, mintha szörnnyű, nagy ítéletet olvasott volna a saját fejére.

Valahonnan messziről autóbúgás hallatszott. Éjszaka ritkán járt erre autó. Biztosan a gróf érkezett haza. Ilyenkor nyár végén benépesül a kastély. Néhány hétig itthon szórakozik a gróf a vendégeivel.

— Milyen furcsa, — támadt benne hirtelen a gondolat. — Négy esztendeje lesz már, hogy itt vagyunk és még nem láttam a grófot. Vajjon, hogy nézhet ki? Öreg? Fiatal?

A könnyű gondtalanság, amellyel néhány pillanattal megfeledkezett mindenről, jóleső langyossággal simogatta végig lelkét. Felállt, felschajtott és elindult a ház felé.

Abban a pillanatban hangok hallatszottak a kapu felől.

II.

Gyors léptekkel sietett a kerítés felé.

Juli, kezében a magasratartott lámpával már messziről integetett feléje:

— Tessék sietni... Nagy baj van!...

A bizonytalanul imbolygó lámpafénynél először egy magas, autóköpenyes, sápadt fiatalembert pillantott meg, aki egyik karját magasra emelve tartotta. Keze be volt kötve és zsebkendőjén, amelyet rácsavart, átütött a vér.

— Mi történt? — kérdezte ijedten.

— Semmiség az egész... — mosolygott bágyadtan a fiatalember. — Arokba fordultam az autóval és felhorzsoltam a kezemet... Szeretném, ha a doktor úr bekötözné...

— Az uram nincs itthon, — mondta gyorsan Mária. — Tessék bejönni, majd én bekötöm...

— De kérem, ne fáradjon, nagyságos asszonyom... Mondom, semmiség az egész...

Még szabadkozott, de Mária már erőiesen karonfogta és bevitte a rendelőbe. Úgyes kézzel, szaporán kimosta és bekötözte a sebet, azután mosolygva mondta a férfinak, aki szótlánul állt előtte:

— Most már rendbe lesz... Reggel mindenesetre köztettesse be a városban.

— Nagyon szépen köszönöm, — hajolt meg a fiatalember. Kicsit habozott, azután könnyedén meghajította magát és bemutatkozott:

— Gróf Istványa vagyok...

Mária érezte, hogy elpirul. Bosszantotta ez az indokolatlanul támadt zavar és látszólag egészen könnyedén mondta:

— Nagyon örülök, hogy megismerhettem a gróf urat... Az uram nagyon fogja sajnálni, hogy nem volt itthon... Súlyos beteghez hívták a városba!

Fesztelenül és jóleső természetességgel beszélgettek néhány szót. Már künn voltak a verandán és a gróf megkérte Mária, hogy kicsit leülhessen, mert most érez valami könnyű kis szédülést, nyilván a balesetokozta izgalom folytán. Mária kihozatott pálinkát az ura szobájából, leült a férffel szemben és csöndesen beszélgetni kezdtek.

Az első percek zavart bizonytalansága teljesen eltűnt. Nemsokára úgy beszélgettek, mintha régi jóbarátok lennének. A gróf lenyugvóan érdekes és rutinos társalgó volt és Mária szinte szomjasan itta magába, hosszú idő óta először, a könnyű, feszelen beszélgetés jóleső örömét.

A férfi teletöltötte a kis poharakat és koccintottak. Mária belekóstolt nyelve hegyével az erős italba és érezte a különös bódultságot, amely lassan előmlött egész testén. Hátrahajtotta fejét és hallgatta a férfit.

— A télen Londonban hallottam egy gyönyörű keringőt, — mesélte a fiatalember. — Valami éhes muzsikus csinálta és egy csapásra világhírű lett vele... Várjon, hogy is van...

Lassan dudolni kezdte. Mária tágranyílt szemmel hallgatta. A fájdalmasan csengő, halkán felfátyolódó szomorúság, amely a melódiából áradt, ráborította lelkére a messzehívó álmok színes fátyolát. Elnézte a férfi érdekes, sápadt arcát, az újján csillogó mogyorónagyságú briliáns követ és arra gondolt, hogy ő soha, de soha nem fog eljutni Londonba, ahol ezt a keringőt muzsikálják.

A férfi, aki már szaporán töltögette az italt, furesán fénylő szemmel nézte a fiatalasszonyt. Alig érezhető, de pontosan jelenvaló fojtott tűz perzselte hangjában, ahogy beszélt:

— Mikor ezt a valzert hallom, mindig az angol pezsgőre gondolok... Annak van ilyen furesa, fanyar íze... És szép a címe is: „Bucsu a szerelemtől...”

— Igen. Nagyon szép.

— Olyan, mint a fiatalág... Az ember végigdudolja, de igazán akkor zenél fel a szívében, amikor már nem hallja...

— Milyen jó lenne öregnek lenni, — fakadt hirtelen Máriaiban élő erejű fájdalommal a kibugyanó őszinteség. Nyomban utána, mintha megijedt volna, gyorsan mondta. — Késő lehet már...

A gróf most leplezetlen érdeklődéssel nézte. Mintha nem is hallotta volna az asszony utolsó szavát, szárazon és forrón mondta:

— Hogy hívják magát?

— Mária... — hangzott a halk válasz.

— Mondja, Mária, boldog maga! — hirtelen csapott le ez a kérdés. A férfi kicsit előrehajolva székén, teljes erővel, mintha minden idegét és energiáját szemébe gyűjtötte volna, szembenézett az asszonnyal.

Mária nem felelt mindjárt.

A férfi most már meleg, szinte apai hangon folytatta:

— Ne haragudjon, hogy ilyen kérdéssel fordulok magához. De olyan valószínűtlenül furesa ez az egész találkozásunk, ahogy maga segített rajtam és most ez a sokszagú nyári éjszaka, ahogy ülünk itt ketten egyedül a hold alatt. Két ember, akik tegnap még azt se tudtuk, hogy élünk és ma... most valahogyan olyan közel vagyunk egymáshoz... Nem érzi, Mária?!...

Olyan dédelgető halk becézéssel mondta ki a nevét, mintha ujjai végigsimogatták volna az asszony vállát.

Mária érezte, hogy nagyon sápadt. Csöndesen mondta:

— Boldog vagyok... — de maga is érezte, milyen hamisan hangzik a szava.

— Nem mondott igazat. A szemén látom... — mondta nagyon szomorúan a férfi. Azután közelebb hajolva folytatta: — Mondja, Mária, látott már maga olyan fel-fújható kis malacot, amelyet vásárban szoktak árulni? Az ember, ha látja, nem is hinné, mekkorára fel lehet fujni... Mikor aztán kifogyott a lélekzetből és elengedi, olyan picire zsugorodik megint, hogy alig látni. Így van ám ez a szomorúsággal is, Mária... Ki kell mondani, ha meg akarunk szabadulni tőle. Mondok magának valamit... Most, hogy jöttem, megálltam a városban a Magyar Vitéz előtt... Láttam az urát... Egész uton magukon gondolkoztam, mert már sokat hallottam magukról... És egy kicsit titokban, talán hálás is voltam ennek a véletlen balesetnek, amely elvezetett ide... Hát most itt vagyok. Miért nem őszinte hozzám?

Mária felemelte a fejét. Szeme megtelt könnyel, ahogy fájdalmas lassúsággal bukdácsoltak belőle a szavak:

— Gróf úr... Én nem tudom, mi ez itt bennem... Olyan, mintha csak álom lenne... Hát igen... Hazudtam az előbb... Nem vagyok boldog... Itt állok az élettemmel és nem tudok vele mit kezdeni... Olyan kicsinek... Olyan semminek érzem magam... Én nem így gondoltam... Én... — elfojtotta szavát a sírás.

— Mária, — mintha nagyon messziről jönne, úgy hallotta a férfi szavát. — Szép, szomorú Mária, hallgasson rám... Olyan üres az életem... Annyian szeretnek, hogy már nem szeret senki... Olyan megnyugtatóan jó érzés lenne jónak lenni valakihez... Olyan új... Eddig még sohasem próbáltam... Mária... Jőjjön velem..

— Mit mond?

— Amit érzek. Elviszem innen. Messzi szépségek felé viszem, amelyek mind arra várnak, hogy könnyet hullasson értük és vidámság felé, amely a maga nevetését akarja... Jőjjön...

— Az uram...

— Nincs senki és semmi!... Maga van, meg én, meg ez a boldondító nyárejszaka... Ne gondoljon semmire és ne bucsúzzék senkitől!... Bucsú nélkül távozzék, hogy mindig visszavárják!... Hát velem jön?!...

Most már álltak mind a ketten. Szavuk, mint megannyi kis szikra, lángbaborította testüket. Mária úgy érezte, ájult fáradtság lepi el és szinte akarattalanul sóhajtott:

— Igen...

Abban a pillanatban halk nyöszörgés hallatszott a másik szobából. A dermedt csendben tisztán kivehető volt Péterke hangja:

— Anuta... Vízet téjet!...

— Hozom, szívem, hozom!... — mint az áradat, szakadt fel belőle a megkönnyebült nagy, boldog sírás. Pillanatra se méltatva többé a férfit, befutott a gyerekekhez, vizet adott neki, azután letérdelt a kis ágy elé és fejét befurva a paplanba, boldogan, megkönnyebültlen felzokogott.

Néhányszor kopogtattak az ajtón. Azután lassan távolodó léptek hallatszottak és nemsokára ájult esőnd terült az éjszakára.

Mária úgy érezte, hogy lassan elvész lába alól a föld. Szállt egyenesen lefelé, később zuhanássá nőtt ez a vágatás és boldog ujjongással érezte kezében a kis fia meleg, puha kis kezét..

III.

— Tekintetes asszony!... Itt tetszett aludni a kertben? Tessék már felkelni!...

Mária felriadt.

Egy pillanatig értetlenül nézte Julit, aki lelkendező szóval hajolt föléje, azután lassan felállt. Megdörzsölte szemét és bizonytalanul kérdezte:

— Ki volt itt az éjjel?!

— Senki, — ámult a leány. — Bementem a cipőkért és láttam, hogy a tekintetes asszony nincs benn a szobában...

— És a gróf?! — akarta kérdezni Mária, de szerencsére az utolsó pillanatban még elharapta a szót.

Sietve mentek a ház felé. Derüs fényvel ragyogott körülöttük a nyári hajnal és a friss levegő hamar elűzte Mária szeméről az álom utolsó maradványát is. Mire beért a házba, már könnyűnek, vidámnak és jókedvűnek érezte magát.

Labujjhegyen lépett a gyerek ágya mellé és sokáig nézte.

Mikor aztán Péterke felébredt és mint rendesen, odabujt anyjához, hogy az meséljen neki, Mária magához szorította a kis fút és tiszta, csöndes hangon kezdte a mesét. Bátor dac és elszánt nagy akarat feszült testében, ahogy szájából, mint a gyöngysor szemei peregtek a kis gyerek paplanára a halk meseszavak:

— „Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis fú, pirinyó kis emberbimbó, aki eljött, hogy megmutassa az anyujának, milyen nagy, szent, legtöbb dolog is: anyának lenni...”

Vígan trillázott a pacsirta odakünn. A nagy diófa lombjain keresztül sugárzott a reggeli napfény. Béke volt és világosság.

És Mária mesélt...

Anday Ernő.

FÜZŐ ÉS MÉGSEM FÜZŐ

A margitszigeti divatkiállításán aug. 16-tól szept. 2-ig bemutatja legújabb füző melltartó ujdonságait

GERŐ BUDAPEST, VII.,
KIRÁLY UCCA 69.

ÁRJEGYÉKET INGYEN KÜLDÜK.

A KIRÁLY SZÍNHÁZNÁL.

KÖTÖTTÁRUKÜLÖNLEGESSÉGEK!

Sárba hull a hó...

— Párbeszéd a szerelem boldogtalanságáról —

Írta: Aradi-Szabó István

Tágas festőműterem. A falak dúsán teleaggatva képekkel: interieurökkel, csendletekkel, aktokkal, nagyobb figurális kompozíciókkal. Finom, művészi butorok, egy elmerült korból. Alkonybajlító, puha téli délután. Lágú és bánatos színek, a sarkokban már homály-tócsák feketülnek. A kandalló rostélyán, a Mária-üvegen keresztül, arany-vörös fény-pázmák hasítanak alagutakat a szürkeületbe. A műterem óriási ablakán át, túl a tetők és tornyok titáni tömegén, távlat nyílik a szürke messzeségbe. Az utcáról fölmuzsikál az Élet ezerhangú szimfóniája, tompán, mintegy sok finom fátylon átszűrve. S künn hull a hó. És a terem fölött egyre sürűbb selyemhálóztó szó a csend...

Az asszony a műterem ablakánál áll, szinte megsemmisülten a téli esthajnal sok fehér szépsége alatt s csak néz, néz az utcára, — vagy talán nem is oda.

A férfi a kandalló mellett ül, öblös fotójában, szivarozik s hosszan bámul a szivar füstje után, — vagy talán nem is az után.

Csend.

Az asszony (hirtelen összerenzen s visszafordul a férfi felé): Iván! Nem hallott valami zajt? Kocsizörgést?

A férfi: Nem, Márta. Csak a csöndet hallok, a nagy, végtelen, drága csöndet.

Az asszony (révetegen): Különös... Nekem úgy tetszett, mintha kocsit állt volna meg a kapu előtt...

A férfi: Vár valakit?

Az asszony (ijedt zavarban): Nem!... Dehogy!... Nem... (Halkan, mintegy önmagának): Vagy talán igen... Nem tudom...

A férfi: Gondolkozzék csak: meghívott mára valakit?

Az asszony: Nem. De jó volna, ha jönne egyszer valaki... Egy váratlan, kedves vendég... Vagy egy ismeretlen... Egy ismeretlen ismerős...

A férfi: Látja, már régen mondom, hogy magának társaságha kellene járnia. Maga nem bírja el a magányt, a csöndet.

Az asszony: Ó nem, nem kell társaság, nem kellenek emberek! El akarok bujni a képeim, az álmaim közé... De hagyjuk ezt.

A férfi: Hagyjuk, Márta.

Most ismét hallgatnak. Az asszony tovább bámul ki az ablakon, a férfi tovább bámul a szivar füstje után. Csend.

Az asszony (riadtan): Iván! Nem hallja?! Mintha jönne, közelegne valaki az ajtónk felé... A léptei egyre hangosabbak... mindjárt kopog... vagy talán nem is kopog, csak belép... S azt mondja: „Itt vagyok.”

A férfi (fölkáll a székből): Kiről beszél? Ki az, aki jön, akit annyira vár?

Az asszony: Nem tudom... Egy ismeretlen... Egy ismeretlen ismerős... aki jön a messzeségből...

A férfi: Nő? Férfi?

Az asszony: Férfi...

A férfi: Ó, már megint ezek a képzelődések, hallucinációk! Ideges? Fáj a feje? Az utóbbi időben ismét sokat festett.

Az asszony: Semmi bajom Iván, higgye el. De télen, mikor a Föld olyan, mint valami csodálatos, fehér álomvilág... télen mindig várok valakit...

A férfi: De kit? Kit?!

Az asszony: Istenem: kit? Hát maga, mikor így üldöggel a csönd fehér leple alatt... mikor így üldöggel... nem szeretné, ha belépne valaki... s a homlokára tenné a kezét... vagy megsimogatná a haját?...

A férfi (az asszonyhoz közeledik): Ó, Márta, gyermek, kis, egyedülléttől, esőndtől féltő gyermek!... Jőjjön. Én megsimogatom a haját, megcsókolom a homlokát.

Az asszony (hátrálva): Nem! Ne! (Halkan): Iván! Ebben a pillanatban úgy tűnt föl maga nékem, mint... egy... idegen...

A férfi (elsápad): Márta! Én... idegen?... S akit vár, az nem idegen?!...

Az asszony: Ó, őt ismerem, bár sose láttam!... Ismeretlen s mégis drága barátom, akit elrejtene a távolok...

A férfi: Egy férfi...

Az asszony (suttogva): Igen...

A férfi: Márta... én sejtek valamit... s úgy szenvedek!...

Az asszony (régi fájdalmak kijajgatásával): Én is szenvedek!...

A férfi (meghatottan): Márta, drága Márta... Kis gyermek, nagy álmódó... Én tudom, kit vár maga...

Az asszony: Ó, dehogy tudja!

A férfi: Higgye el, tudom. — Egy férfit vár, valami szép, bús férfit, akiről sokat ábrándozik... Valami gyönyörű álomherceget, mesekirályfit vár, aki jön, jön maga felé, fehér lovon vagy aranyos batáron... Évek óta jön, közeledik s maga, aki már belefáradt a várakozásba, úgy képzeli, hogy már nemsokára meg is érkezik...

Az asszony (csodálkozva): Honnan tudja maga ezt?...

A férfi: Tudom. — Maga azt hiszi: az álomlovagnak hamarosan meg kell érkeznie... Hiszen ő siet maga felé!... — Talán egy tengeri hajón áll most, a fődélzetben. Arany-szőke, hullámos haját lobogtatja a puhaszárnyú szél... A szája, mint egy fölhasadt, piros, forró gyümölcs... A szeme: álmok mély tava, melyben a hajnal csodálatos színei ragyognak... A hangja zeng, dalol, mint a nászmisére hívó harang... S ő, egyedül ő a férfi, a tökéletes Férfi, az Ideál!

Az asszony (kigyulladt szemmel): Maga ismeri őt! Beszéljen még róla!...

A férfi: Nem. Most maga beszéljen... Mondja el, hogy tizenöt évi házasságunk alatt volt-e egy év, egy hónap, egy nap, amikor nem gondolt erre a szép, álmódott férfirra? Amikor én nem voltam magának idegen?...

Az asszony (gyónva): Volt. A jegybenjárásunk idején s a mézesetek alatt úgy éreztem maga az a férfi, akit kerestem, akit, elkeveredve a millió és millió ember között, szomjas epedéssel kerestem!

A férfi (szomorúan): S több, mint tizennégy éve, úgy élünk egymás mellett mint két idegen?...

Az asszony (halkan): Majdnem úgy... De ne haragudjék, Iván...

A férfi: Nem haragszom... Az a mi tragédiánk, hogy folyton keresünk valakit, aki olyan, mint mi, keressük a lelkünk másik, szebbik felét — s nem találjuk meg soha... A nő egy férfit keres, a férfi — — —

Az asszony (csodálkozóan): Hát maga is keres, vár valakit?

A férfi: Én is, Márta... — Észrevehette volna a ver-seimből, regényeimből, drámáimból, hogy valami fehér epe-dés él a lelkemben egy ismeretlen nő után...

Az asszony: Maga is? És sose beszélt nekem erről...

A férfi: Mert én férfi vagyok, Márta... A férfi elhantolja lelkében a sok vágyat, álmot, — a szomorúságot... A férfi könnyei befelé folynak...

Az asszony (tünődve): Maga is... Évek óta úgy élünk egymás mellett, mint két idegen... S tudtunk így élni...

A férfi: Tudtunk. Mert ha karunkban az ölelés vágya remegett, az neki szólt, a mi ismeretlen szerelmünknek, ha ajkunkon esőzene csengett, csókjainkat ő kapta, s ha nászainkból gyermek fakadt volna, tudtuk volna, hogy a gyermek is az övé...

Az asszony: Igaz... — Most már bevallhatom, hogy néha, mikor hideg voltam magához, midőn a legizzóbb vágyaira közönnnyel feleltem, ez csak azért volt —

A férfi: — mert nem akarta megcsalni őt. Őt, aki egy ismeretlen városban, vagy talán faluban él s éppen úgy ábrándozik magáról, mint maga ő róla... S az éj esőndjében könnyesen kéri magát: „El ne esőköld minden esőködat!... Mit fogsz nékem adni? ha majd egyszer találkoznunk!...”

Az asszony (bámulva): Milyen okos maga, Iván! — S a maga nője mit szokott magának üzenni az ismeretlen messzeségből?

A férfi: Az én asszonyom nincs távol tőlem, majdnem mindig körülöttem van... Magányos bolyongásaimban állandó kísérőtársam... A száztornyú, zengő város széles körútjain, a csöpp, sáros vagy poros falu füvel szegett utcáin, a szabad és szinte határtalan mezőkön, — mindeütt ott andalog az oldalamon... Érzem, csak nem láthatom... S ha íróasztalhoz ülök, akkor is rögtön mellettem terem s vezet a tollamat... Azért oly bánatos minden írásom, mert ő diktálja a soraimat, — ő, akit nem találok meg soha... És minden sikeremnek örül, minden vereségem fáj neki, ha sírok: velem sír... Sokszor sírunk mi ketten együtt... Én itt, ő — ki tudja, hol?...

Az asszony, (mint a sóhaj visszhangja): Ki tudja, hol?

A férfi: Milyen szomorú ez!... Egy életünk van, egyetlenegy, s az elmulik a legtisztább, legszentebb vágyak, álmok beteljesülése, — elmulik élet nélkül!... Elszáll, mint egy bús dallam, mely a Végtelenbe hal...

Az asszony: Hát az élet a szerelmünk?

A férfi: A szerelmünk az élet!

Az asszony: Mit gondol, Iván, vajjon mindenki keresi a párját, még akkor is, ha már megházasodott? Vagy csak mi: álmodók, művészek?

A férfi: Mindenki, vagy nagyon sokan, mert csak igen kevés ember találja meg azt, akinek született... Az élet a hazug illúziók, a csalódások szakadatlan láncolata... Míg ifjak vagyunk, vágyaink tulfutottságában a legelső nőről, férfiről azt hisszük: ez az, akiről álmodoztunk, akiért gyötörödve epedtünk s egekbe röpitve az elragadtatástól, határtalanul imádjuk! S rövid idő múltán abból a felhőig csapó máglyából, amelyet szerelemnek hittünk, csöpp mécseske válik, amely pislog, pislog, de kevés fényt ad és nem melegít...

Az asszony: Istenem, hát ha oly kevés ember találja meg az igazi párját, az én-je másik részét, akkor hogyan tud a sok házastárs egymás mellett élni?

A férfi: Ugy, mint mi: képzeletben amellet az idegen mellett élnek...

Az asszony (halkan): Iván... mi most meggyóntunk egymásnak... szomorúan és sírva... Noha sok szál fűz

bennünket egybe, mégis világossá lett, hogy óriási szakadékok tátonganak közöttünk... Hogyan fogunk ezután mi egymás mellett élni? Tudunk majd?...

A férfi: Tudunk. Összeköt bennünket a közös, nagy álmunk... a közös szomorúságunk... (*Elcsukló hangon*): a közös tragédiánk... Nincs jobb kapocs két ember között, mint egy nagy, közös bánat...

Az asszony (roppant ürességet érezve): S ez tart majd minket egymás mellett...

A férfi: Ez és a művészi céljaink. Más házastársakat csupán a rút megszokás, sok érdek, esetleg fájdalmas muszájok bilincselnek egymáshoz a sűrű... Mi művészek vagyunk, egy család, szent család tagjai, akik lehozzuk az Ember számára a Napot, a fényt! — akik hasonlítunk az Istenhez: teremtünk a semmiből! A sok szépség és gondolat tartott és tart majd bennünket egymás mellett.

Az asszony: Nem jobb volna mégis elválnunk? — belemenni az életbe s keresni az álmodott, igazi szerelmünket?

A férfi: Jobb volna, ha fiatalabbak lennénk... De most, de így?... Maga harminckilencéves, én negyvenhat... Az ifjúságunk eltűnt, elmerült, mint egy sóhaj az őszben... Most vágjunk neki egy új életnek?... Nem lehet az alkoholyat reggellé változtatni... Egymás mellett kell maradnunk, Márta...

Az asszony: S álmodozunk tovább?

A férfi: Nem szabad álmodoznunk, mert ezzel csak szenvedéseket okozunk magunknak... Az Élet, mint egy fáradt, sánta vándor, az Ember leghalványabb álma mögött is mázsás vas-csizmákban cammog... Próza az élet, sívár, kietlen próza, s minél szebb álmaink vannak, annál jobban fáj az élet prózaisága... Hát ne álmodozunk nagy, tökéletes, elérhetetlen szépségekről... Érzjük be azzal a csekély szépséggel, amit a koldus Élet adni tud...

Az asszony: Alkudjunk meg...

A férfi: Csuf szó, de ezt kell tennünk... (*Megfogja az asszony kezét s egészen közel mennek az ablakhoz.*) Nézze, hogy hull a hó... A végtelen, szűz magasságból merengve keringőzik le a sok fehér pihe, mintha egy idegen világ tömérdek gyönyörű ábrándja szállna a Földre... S mi lesz a szép fehér hóból, ha a Földre ér? Csúf, fekete sár... Sárba ful a hó s az Ember álma... A Földre minden szépség meghalni jár...

Az asszony (könnyesen): A mi álmunk is sárba fult...

A férfi: Mint mindenkié... — Ezután úgy fogunk egymás mellett élni, mint két szomorú barát, akik egy leányt szerettek, de a leány nem lett egyiküké sem, mert meghalt... Van még bennünk egy kis nyárutói tűz, — ezt hagyjuk már annak az ismeretlennek, aki helyett most megcsókolom a maga bánatos fehér homlokát...

Az asszony: Ó, milyen jó, finom maga, Iván!...

A férfi: A szenvedő emberek többnyire jók és finomak, Márta...

Az asszony: Mennyire örülök, hogy én is szenvedek!... (*Odahajtja fejét a férfi ajka elé. Kis szünet.*)

A férfi visszül a fotójbe.

Az asszony az ablaknál marad s hirtelen egész testét rázni kezdi egy halk zokogás.

A férfi: Kevesebbet sírunk ha nem álmodozunk... Sírjunk kevesebbet, Márta... Több van már mögöttünk, mint előttünk... Élünk még egy keveset, fáradozunk, szenvedünk még sokat... De egyszer majd nagyon elfáradunk s akkor jön egy nagy, jó, örök álmom...

Az asszony (a könnyét szárítgatva): S addig ne álmodozunk?...

A férfi: Ne, Márta...

Az asszony: Nem fogok álmodozni...

A férfi: En sem...

Az asszony: Sohasem fogunk?...

A férfi: Sohasem... So-ha-sem...

Elhallgatnak. Most ismét olyan helyzetben vannak, mint beszélgetésük elején: az asszony a műterem ablakánál áll s csak néz, néz az utcára — vagy talán nem is oda. A férfi a kandalló mellett ül, szivarozik s hosszan bámul, bámul a szivar füstje után, — vagy talán nem is az után. Este van. Csönd.

Tubarózsák

Irta: *Frédéric Boutet*

Még egyszer megnézte magát a tükörben. Mélyebbre húzta a kalapját. Egy hajtincset odaigazított a szeme fölé. Megharapdálta az ajkát, hogy pirosabb legyen. Elmosolyodott és ez a mosoly, a boldog asszonyok édes derüje, megszépítette az arcát...

Nem bírta megállni, hogy be ne kukkantson az urához. Jean annyira elmerült a munkába, meg sem hallotta az ajtónyílást. Suzanne mosolyogva állott meg az ajtóban. Szeme rajongással tapadt a férfi arcára. Nézése végigsimogatta erős, finommetszésű kezét, melyben most egyhangúan sercegett a toll.

Nesztelenül mögéje került. Két vékony karját átkulcsolta a nyakán. Arcával odasimult az arcához. A férfi fölpillantott, elnevette magát:

— Sussy, te itt? Hova készülsz? Fő drágám, jó mulást.

Szinte egy lélekzet alatt mondta ezt és már hozzá is akart látni a munkához. De nem lehetett. Az a bar-na menyecske oda-fészkelődött a pa-piros és ő közéje. Nem volt mit ten-nie, meg kellett csókolnia, hiszen olyan várakozás-teljesen nézett rá az a két hűséges szem. Jobbról-bal-ról csókot nyomott az arcára és végigsimított a ha-ján, ahogy kedves gyermekeknek szokták.

— Elmegyek mamához. Kiviszem a Bois-ba. Olyan egyedül van szegény, tudom örülni fog...

— Én is veled tartanék szívesen, de rengeteg dolgom van. Add át kézsókomat!

Susanne oda sem figyelt az ura szavára. Aggodalmas tekintettel nézett szét a szobában. Arcára volt írva, hogy nagyon szeretné valamivel hasznossá tenni magát. Szeretne tenni valamit, aminek Jean örül, amiről eszébejut, hogy van neki felesége, aki szereti...

Semmisen jutott eszébe. Mint már annyiszor, most is érezte, hogy Jean annyira nagy és tökéletes, hogy őréa tulajdonképen szüksége sincs. Ő úgy sem tehet érte soha semmit.

Már éppen kifelé tartott a szobából, amikor megpillantotta a tubarózsákat. Ott illatoztak a kerek asztalon. Bódító illatuk megtöltötte a szobát.

Mit gondolsz, Jean, nem volna jó, ha kivinném a tubarózsákat? Még utóbb fejfájást kapsz tőle — kérdezte — és feleletet sem várva, fogta a kristályvázát és átvitte a másik szobába. Most boldog volt, legalább ennyit tehetett az uráért.

*

Az asszonyka vékony alakja eltűnt a brokát-függöny mögött. A férfi egyedül maradt. Pár percig gondolkozott. A sercegő toll újra megindult a papíron. Emberek, sorsok keltek életre nyomában. Agyában újjászületett a mult. Életének apró-cseprő eseményei a pillanat ihletében megnőttek, elmélyültek. Csalódásai, életének mámoros és csüggedt percei költészetében új életre keltek... remekmű volt minden sora.

Most újra nyílt az ajtó. Az inas egy névjegyet tett le az asztalára.

Jean elolvasta a névjegyet:

„Paul Ferrand mérnök.“

Felderült az arca.

— Hiszen ez Paul, az én kedves öreg cimborám — mondta és maga sietett ajtót nyitni barátjának.

Pár percig szótlanul nézték egymást. Mindegyik a másik arcából akarta kiolvasni a sorsát.

Jean szólalt meg először. Ezer és egy kérdést tett fel barátjának, meg sem várta, míg felel az egyik-re. máris másra terelte a szót.

Paul kevésszavú ember volt. Nem szeretett magáról beszélni, csak akkor derült fel az arca, amikor kuttyájáról beszélt. Az embereket nem szerette, ez a kutya mindene volt.

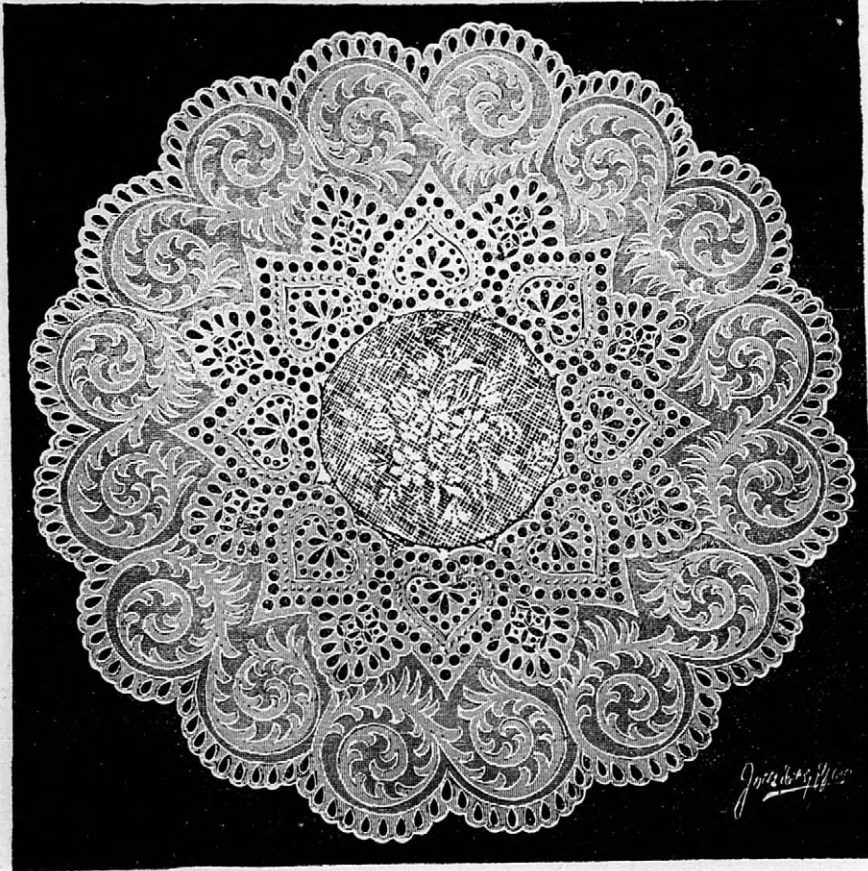
Hát veled mi van Jean? — kérdezte. — Az újságok sokat írnak rólad. Hallom, megnősültél. Boldog vagy? — Oly egyszerűen tette fel a kérdést, hogy erre csak egy szót lehetett volna felelni: Boldog. De Jean nem így felelt. Maga sem tudta miért, ezt a szót mindig szemérmesen kerülte, mintha félt volna tőle, soha sem

mondta ki, hogy „Boldog vagyok!“

— Éppen most ment el hazulról a feleségem. Ejnye pájtás, maradj itt vacsorára. Vagy talán ne ma, inkább holnap. Ma elmegyünk valahová. Szeretném, ha megismeréd a feleségemet. De előre is megmondom, sokat ne várj tőle.

Hallottam, hogy tökéletes asszony! A te feleséged nem is lehetne más, hiszen mindig a legszebb, legérdekebb asszonyok társaságában forogtál...

— A feleségem nem azok közül való, akikre te gondolsz. A feleségem nem szép, nem érdekes. Egyszerű, igénytelen vidéki leány volt. Még a kis vidéki városban sem tűnt fel. Hűszéves korában vettem el. Addig még soha szerelmes nem volt. Két éve a feleségem. Jó, hűséges és szerény, lelke tiszta, akár a tő tükre s az a sajátsága, ha beletekintek, sajátmagamat látom. Mert egész kis lénye áthonosult mellettem. Egyénisége beleolvadt az enyémbe. Szíve együtt dobog az enyémmel s a gondolatai, azok talán nem is az ő agyában, hanem az enyémben születnek...

Olózott milió madeirával és fileé motívummal kombinálva. Gottlieb modell.

Pár percig hallgattak mind a ketten. Azután újra Jean szólalt meg. Úgy beszélt, mintha mentetegetné magát:

Azt mondtad az imént, hogy sok szép és érdekes asszonyt ismertem. Igen, ismertem és szerettem. Sokat szerettem és sokat csalódtam. Volt idő, amikor gyűlöltem a nőket. Volt idő, amikor rabjuk voltam. Volt olyan korszak is, amikor uralkodtam rajtuk. És mindig, mindannyiszor csalódtam. Nem bennük volt a hiba. Ma már tisztán látok. Mi férfiak vagyunk az ostobák. Ők csak pillanatnyi gyönyörré termettek, egy percnyi bódulatra, mint a fűszeres illatú virágok, a tubarózsák. Itt megállt és tekintete keresve siklott végig a szobán. Azután folytatta:

De mi nem érzük be a pillanattal. Ostobábbak vagyunk a balga pillangónál. Mindig újra és újra akarunk elbódulni a fűszeres illattól és addig szívjuk magunkba, amíg az erős illattól elkábul a fejünk és meggyűlöljük a virágillatot. Ők nem arra termettek, hogy betöltsék az életünket. Ha azt akarjuk, hogy szobánk illatos legyen, nem tubarózsát veszünk, hanem rozmaringot, vagy igénytelen zöldszirmú rezedát...

— Most már megérted, miért nem szép és érdekes asszony a feleségem...

Paul most fölállt. Bueszított.

— Isten veled, Jean. Holnap eljövök, meg akarom ismerni a feleségedet...

Jean fölneszelt. Valami elfojtott, különös zajt hallott. A másik szoba felől jött és gyenge volt, mintha a toll sercegésének visszhangja lenne. Egy percig azt hitte, hogy képzelődik, de a hang nem hallgatott el s ő felállt. Az ajtóhoz lépett. Félrehúzta a függönyt. A szárnyasajtó félig nyitva volt. Bódító virágillat csapta meg az orrát, a tubarózsák most itt illatoztak Susanne asztalán, ott a dívány mellett, ahol szárnyaszegett lepke módjára vonaglott, vergődött az asszony. Zokogott. Jean rémülten sietett feléje:

— Sussy, az Istenért, mi baj van? Beszélj...

A síró asszony egy szót sem szólt, csak még erősebb, görcsösebb lett a zokogása.

— De drágám, mi történt veled? Ki bántott? Szólj... ne engedd, hogy kétségbeessem...

Most megrázkódott az asszony. Megszólalt. Mély és redkes volt a hangja:

— Ne törődj velem. Menj, hagyj magamra! Mindent hallottam. Tudom, hogy áltattál. Tudom, hogy csúnya és igénytelen vagyok. Hogy sohasem szeretted, de kellettem neked: Nem, mint asszony a férfinak, hanem, mint fának az árnyék, mely megnöveli koronáját. Szükséged volt rám, nem mint élettársra, hanem, mint hódoló papnőre, hogy rámtékelve Istennek érezhesd magad. Elhitetted velem, hogy szép és vonzó vagyok, megismerttetted velem a boldogság ízét. Rózsaszínű hályogot vontál a szemem elé, hogy ne lássam meg igazi arcomat... Most lehullott a hályog s a te félisten alakod szánalmasan kicsi lett. Fölebredtem. Tudom, hogy nem vagyok szép, tudom, hogy nem szeretted. Még ma is azoknak a szép, érdekes asszonyoknak emléke él a lelkemben. Tubarózsáknak nevezted őket, igen, tubarózsák, de én nem vagyok rozmaring. Élni, szeretni akarok. Te nem szeretted. Nem szerethetted, hiszen azt mondtad magad, hogy csúnya vagyok. És hogy szerethetnél te, a szépség fanatikus rabja egy csúnya asszonyt? Szerettelek, de most már gyűlöllek. Sohasem tudnék megbocsátani neked...

— Most már nem sirt az asszony. Hangja olyan volt, mintha a sirástól megkeményedett volna. Arcán valami különös, új vonás jelent meg...

A férfi ott állott előtte. Beszélni szeretett volna. Tuharsogni az asszonyt, vagy fülébe súgva megmagyarázni, hogy szereti, forrón, nemesen, az érett férfi elmélyült szerelmével. Szerette volna megértetni vele, hogy a szerelemben nincsen szép asszony és csúnya asszony, csak egy asszony van, akit szeretünk... nem tudott szólni. Valami megmagyarázhatatlan tehetetlenség vett rajta erőt. Önkénytelenül hátrált, egy lépést, mintha egy láthatatlan kéz meglökte volna. Teste nekiütődött a könnyű asztalkának. Éles csörrenés, azután csorgás, csöpögés... Hátránézett.

A kristályváza ezer darabban hevert a földön. Önkénytelenül lehajlott. Fölemelt két csillogó üvegdarabot, egymás mellé tette s olyan gonddal illesztgette össze, mintha nem is törött váza, hanem saját élete lenne.

Az asszony rá sem hederített. Lehajlott. Fölvett egy szál tubarózsát és behunyt szemmel, kéjesen szívta be kábító illatát...

Franciából fordította: K. Lányi Piroska.

A társalgás művészete

Irta: ifj. Gonda Béla

A bécsi kongresszus idején egy francia márki megdöbbenve írja naplójában, hogy még soha annyi üres és formátlan beszédet nem hallott, mint a bécsi szalonokban. S mindjárt az okát is tudni véli: ahol annyian tegeződnek, mint Bécsben, ott nem igyekeznek senki sem formásan beszélni és szellemét ragvogtatni. A túlságba vitt „Gemütlichkeit“ megöli a szellemet. Kár, hogy ez a francia márki nem él már, mert különben a nálunk szokásos, úgynevezett zsúrtársalgástól sem volna éppen elragadtatva. A különbség csak az, hogy nálunk a sok ürességnek nem a tegeződés az oka (hiszen ez a magyar úri társaséletben bevett szokás, amely a valaha a magyar úri társaságot keresztül-kasul átszövő atyafiságos viszonyból eredt), hanem inkább az, hogy figyelmen kívül hagyják a régi bölcs axiómát, mely szerint: a beszéd a szellem tolettje s ezért legalább is annyi gondot kellene reá fordítani, mint az — öltözködéssre. Már pedig a hanyag beszéd olyan, mint az elhanyagolt ruha. S csodálatos, vannak nők-férfiak sok ezrével, kik pompás izléssel öltöznek, szépen laknak, kellemes, választékos a megjelenésük, de eszükbe sem jut ügyelni arra, hogy a társalgásuk is finom és artistikus legyen.

Képzelnünk csak el egy jól öltözött, bájos fiatal leányt, mennyit veszít értékéből, ha beszéde, társalgása telve köz- helyekkel, hiányzik belőle az eredetiségnek, a szellemnek még a nyoma is. Pedig hiszen a társalgás szellemi érték-

csere, melynek során magunk ellen vétkezünk, ha vásári portékával kereskedünk. Ha már az ember társaságban van, sokszor teljes ruhaparádében, akkor ne legyen ugyanakkor és ott, a szelleme pongyolában. IV. György angol király mondta, hogy nemcsak a ruhánk, hanem még a modorunk is más reggel és más este. A legszebb, amire törekedhetünk, hogy egész életstílusunk artistikus legyen és harmónikus. Már pedig lehet-e ott ezekről szó, ha valakinek beszéde, társalgása a társaságban alig különbözik attól, amit reggel takarítás közben a szobalányával folytat. S hogy ez mily gyakori eset, figyeljük csak meg, hogy zsúrokon hány asszony meséli el, milyen érdekesen szokott néha elbeszélgetni a Márijával, vagy a Katójával s nem egyszer rekapitulálja az egész beszélgetést, amire természetesen a többiek is kedvet kapnak s így ragad át mindenkre az a bizonyos örökös cseléd-téma, ami egyszeriben agyonüti a művelt, szellemes társalgás minden lehetőségét.

Hányszor halljuk: „na, hogy mulattatok tegnap?” „Hát a rendes: beszélgettünk a cselédekről, a gyerekekről, a színházról, a moziról s a jelen nem levők új tolettjeiről, kalapjairól, utána pedig egy kis pletykázás, azután hazamentünk”. S másnap másutt kezdik ugyanazt előlről s akkor csodálkoznak, ha szellemes férfiak nem keresik a társaságukat, sőt a szellemesebb nők sem. Az egyetlen, ami e sivár, ősziesen unalmas tereferelésbe némi üde tavaszi levegőt lehel: a gyermekekről való csevegés, ami legalább szívből fakad s néha valóban bájt kölcsönöz az egész társalgásnak. De ez is csak akkor, ha nem túlozunk vele s közben nem leítálsunk reá fölünyesen a többiekre.

A beszéd, a társalgás az értelem tornája s a régi görögöknél és rómaiaknál a gondolatok és szavak művészi tornáját éppoly gyönyörűséggel élvezték, mint az atléták erőmérkőzéseit. A rómaiak a cirkusz porondján az izomerő, a szóközi emelvényen a szellem gladiátorait kívánták látni. A görög filozófusok vitáit százan és százan hallgatták. Róma nemcsak fegyvereivel hódított, hanem azzal is, hogy ők tudták a kulturálatlanabb idegen népeket a beszédjükkal, a szónoklataikkal elkápráztatni, lenyűgözni is. A renaissance híres szalondámáitól elsősorban követelik meg azt, hogy a társalgást jól vezetni tudják. Náluk a tartalmas és formás nyelvezet, a szókincsükkel művészienné banni tudás, a gondolatoknak artistikus kifejezése elengedhetetlenül hozzátartozott a jó modorhoz, az egyéni stílushoz s az emberi méltóság tudatos éreztetéséhez. S erre különös nyomatékkal kell utalnunk ma, amikor a társalgásban sok helyütt annyira vétkeznek éppen a saját emberi méltóságuk ellen.

A fiatalok közt — s ide nemcsak a leányokat és fiatalembereket értem — ma oly divatos, sokszor nyegle, hányaveti társalgás a legnagyobb vétek az emberi méltóság ellen. Hasonlóképpen az a néhány éves, visszataszító divat is, hogy fiatal asszonyok idegen urak és uracsok trágár vicceit mohón hallgatják, sőt feljegyzik s hogy bizony nem ritkán, különösen asszonyzsúrokon, az ilyen viccek egész jegyzéke kerül elő a retikulókból. De ugyanakkor törvényt hozunk a káromkodás ellen, azt mondjuk reá, hogy paraszt-tempó, pedig — őszintén szólva, sok hányaveti zsúr-társalgó jól tenné, ha elmenne vidékre, falura, tanyákra s megfigyelné ott, milyen illem- és tisztességtudó tud lenni a nőkkel szemben a magyar paraszt, hogyan beszél kalaplevéve s mennyire sok a méltóság a társalgásában is. Lassú szavú, mert nagyon ügyel, hogy mit mond. Figyeljük csak meg, mennyi értelem és józan logika van beszédjében, mennyi találó hasonlat, színes kép, példalódzás, mennyi metafora teszi elevenebbé, változatosabbá, sőt — tartalmasabbá a szavait. A természetből való találó példái a szabad természettel való közvetlen együttélésből fakadnak; a kint a pusztnán, síkon messzibe nyúló tekintete mindent észre vesz, megfigyel s ez a szemlélődő faji természete, párosulva agyának iskolázatlan üdeségével, érleli meg, mint nap a vetést — pompás hasonlatait, melyek sokszor apáról-fiúra szállnak. S mindez a velük való társalgásunkat valóban vonzóvá, kíváncsiá teszi, fajtisztá magyar nyelvezetük pedig sokszor igazán gyönyörködtet. Találtam már köztük pompás, elmés társalgókat, még ha analfabé-ták voltak is. Konzervatív voltuk ellen lehet ugyan sok

jogos panasz, de abban az egyben nem, hogy e természetükből folyóan bizony tudják ők, jó magyar nyelvünket is konzerválni, eredeti tisztaságában megőrizni.

S erre azért mutatok reá, mert a társalgás művészetének egyik alaptétele, nyelvünk tisztántartása. Az olasz renaissance szellemesen, művelten társalgó dámái és lovagjai fennen hirdették, hogy annál tökéletesebb és szebb a társalgás nyelve, minél otthonosabb valaki az anyanyelvében, minél tökéletesebben tudja az anyanyelvét. Míg ezzel szemben, ma nagyon sok helyütt tapasztalhatjuk, hogy a társalgásban szinte zsonglőröknek a — nem is mindig hejyesen használt — idegen szavakkal, sőt mindenféle külvárosi jasszkifejezésekkel, romlott izlésű mulatóhelyek minden nyelvszeméttel, mert ez a tolvajnyelv na mely társaságban, még leányok ajkáról is, „sikk” és divat, nagyokat mulatnak rajta, ez tetszik, s aki legalább egy szó-tárra valót belőlük, az már — szellemes, vagy legalább is — érdekes, sőt, aki nem érti őket, még néha ki is neve-tik, avval már jóformán nem is érdemes „társalogni...”

Hisszük és valljuk azonban, hogy a társalgásnak ez az elképesztő dekadenciája, ahol a szellem nemes stílus helyébe a nyegleség és a jasszoskodás izléstelen, sőt erkölcs-telen szó- és gondolatfigurái léptek, — csak átmeneti, múló jelenség, sőt, mielőbb, minél szűkebb térre fog korlátozódni. De rá kellett mutatnunk mégis, mert tagadhatatlanul megvan sok helyütt s tüzéll-vassal ki kell puszti-tani. Hasonlóképpen a társalgás stílusának kárára van még, az újabbkori „naturalizmus” jegyében lábra kapott, ú. n. „közvetlenség” is, amely a legtöbbször izléstelen bizalmaskodás, hiányzik belőle úgy az ildomosság, mint a választékosság s ha nővel szemben férfiak élnek vele, — sérti a női méltóságot is, és pedig még akkor is, ha az il-lető hölgynek esetleg tetszik is ez a nevelatlenség.

S itt terek reá arra, hogy a társalgás nemes veretét megőrizni elsősorban a nők — úgy a leányok, mint az asszonyok feladata. Ahogyan a rokokó Rambouillet márki-néja az öt környező férfivilág durva, nyers modorú társal-gását lassankint finomra tudta csiszolni s a művelt és szel-lemes társalgást valósággal divatba hozta, akképpen a mai úrnők is vegyék fel a harcot a társalgás szélsőséges ki-növései, izléstelen eltévelyedései ellen. A ház úrnőjének — akárcsak a renaissanceban — kell a társalgást megindí-tania és vezetnie, legalább is finoman irányítania, sőt — ellenőriznie is, s akkor az már üressé, formátlanná, izlé-s-telenné nem fajulhat De természetesen ehhez fegyelmezett, művelt agy, találatekony szellem, finom érzék kell, menten minden szeleburdiságtól. Hiába: görögtüzzel nem lehet kenyeret sütni, ahhoz kemencetűz kell; tehát ide felszínes s inkább csak tudákosan cifrálnakodó szellem nem elég, mert más a fecsegés és más a társalgás, ide tudás, szellem és tapintat szükséges.

A művelt társaséletnek alapja az, hogy igyekezzünk egymás lelki és esztétikai tetszését és szellemi rokonszenvét megnyerni. S csak öröndetes, hogy számos magyar úri portán most is és mindig erre törekednek s hogy a többség mégis csak a nemes stílust becsüli többre. A háború óta még a legitimebb szalónokba is néhol betolakodott külvárosi tönust ki kell irtani. A társalgás az életművé-szetnek egyik szükségszerű jelensége s mint ilyen, kell, hogy az esztétika levegője vegye körül. A szép, művelt társalgás olyan, mint a kellemes zene: a beszédünkben, a társalgásunkban meg lehet a Liszt-rapszodiák lendületes ereje, a Beethoven-szimfóniák elmélyedése, Debussy finom hangszipkézése, Chopin lágyan hullámzó, kellemes rit-musa, Grieg bájosan ingerkedő, de mindig fülbemászó, kedves kakofóniái és a Schubert-dalok hangulatos bája, — de nem lehetnek meg, a jazz saxofonok értelmet-len, lármas, vad üvöltözései s a jazz-band muzsika egyéb csapszékbeli, bármilyen érzékingerlő sallangjai, ha azok mégannyira divatosak is.

Nincs kellemesebb érzés, mint résztvenni egy szép, meleg otthon környezetében, jó izléssel öltözött, derék úrnők nemes veretű társalgásában, ott, ahol a műveltség mély, a szellem emelkedett, a kedély napsugaras s ahol emellett a női méltóság és báj háborítatlanul aranyozhat-ják be az egész társaságot.

Ragyogó naptény- Csillogó hullámok!

Csodálatos felüdülés, test és lélek felszabadulása, megújulása a tökéletes egészség érzésében. Napsugarak tűzében dolgozik a test bőre, — leghivebb szövetsége szívnek és tüdőnek. Szépül és üdül a bőr. Pár nap múlva megkapja azt az egyenletes, bársonyos felületet, ami a mai ember ideálja.

Napsütésben és vizen a két Elida krém tökéletes védelmet és ápolást jelent a bőrnök. Fürdés előtt és este lefekvés előtt gondosan dörzsöljük be az arcot, karokat és testünk valamennyi fedetlen részét Elida Éjjelikrémmel. A bőr mohón szívja fel ezt a krémet, mely pótolja a korábban elvont zsiranyagokat.

Elida Arc krém fürdés után és a nap bármely órájában, amikor a tüzes napsugarak vagy erős szél árthatnának az érzékeny arcbőrnek. Különösen ajánlatos ez a krém este, mielőtt társaságba megy. Az Elida krémek a hölgyek hűségei. Lehetővé teszik, hogy használják a szabadban való sportolás mellett, mint modern hölgyek egyttal mondain társadalmi életet is élhessenek.

Elida Arc krém tubusban P 1.50

Elida Éjjelikrém tégelyben P 2.40

Elida Éjjelikrém tubusban P 1.80

ELIDA KRÉMEK

Lányok az olimpiáson, vagy: hová vezet a nők hegemoniája?

(Vagy: hogy látja az író férfi szemmel. Szerk.)

A százméteres síkfutás világrekordja 10.4 másodperc. A legjobb női sprinter, egy fiatal japán hölgy 12.6 másodperc alatt futja ezt a távot. Az egész különbség tehát 2.2 másodperc. Istenem, nem több, csak ennyi a különbség a férfi és nő között. Csak sportban ugyan, a százméteren, de ez a szám legalább kézzelfogható, pozitívum, ijesztő, mert többet beszélni köteteknél, hiszen csak előveszem az órámat, egy pillanatra visszatartom a lélekzetemet és már el is mult a 2.2 másodperc, már befutott a nő, már elérte a célszalagot és már végünk is van, szegény férfiaknak, nézhetünk más foglalkozás után, hiszen az ördögnek sem kellünk már, mikor a sokkal szebbet és kellemesebbet megkaphatja, jóformán ugyanolyan áron, mindössze 2.2 másodperccel később: a nőt.

Igenis, én szívbólumának fogom fel ezt a pár másodpercet: hogy a nő ilyen közel jutott hozzánk. Sőt el tudom képzelni az időt, amikor már el is hágy bennünket, azaz a száz méter 10.3 alatt futja és a legjobb női sprinter lefózi a legjobb férfispinteret és akkor az lesz a helyzet, hogy a nők fognak olimpiászokat rendezni és csak megvárjuk a férfiakat, mint extra-számokat, amelyek sportszempontról értéktelenek ugyan, de hát, Istenem, mégis akad egy-két csinos fiú a férfiak között, érdemes őket megnézni és az ő kedvéért mégis megrendezik a férfiszámokat. Ambár a kanadai *Miss Brown*, a súlyemelés és a diszkoszvetés világbajnoknője, — előbbi kétszáz kilóval, utóbbit hatvan méterrel tartja, — kijelenti, hogy ő a diszkoszot a fiúknak vágja, ha nagyon molesztálják őt. Nézte szerint semmi szükség sincs arra, hogy férfiak is szerepeljenek az olimpiáson.

Ugyanígy el fog érkezni az idő, mikor valamennyi lap főszerkesztői székében ifjú leányok fognak ülni és az embernek a szó szoros értelmében udvarolni kell majd a főszerkesztő kisasszonynak, hogy hát legyen szíves, vegyen tőlem néha egy-egy kéziratot, rossz idők járnak és én különben is nőpárti vagyok, már 1928-ban munkatársa voltam a „Magyar Uriasszonyok Lapjájának és azóta is állandóan emelkedett tiszteletem minden iránt, aminek köze van a nőhöz.

A miniszterelnök-kisasszony is éles beszédet fog tartani a férfiak erkölcsletelensége ellen és beszéd közben mindjárt rámutat az újságíró-karzatra, ahol a férfiporterek (az utolsó megmaradt példányok) éppen az orrocskájukat pude-rozzák és ajkukat ruzsozzák. A példányok szégyenkezve kel-nek majd fel padjaikból és a nő-kollégák grúnykacaja kö-zött pirulva távoznak. Majd megállnak a parlament kapu-jában, körülnéznek és minthogy senki sem látja őket, elő-vezik retiküljőkből a tükröt és gyorsan helyrehozzák po-fi-kájukon, amit odabent elmulasztottak.

1940-ben kiadják a rendeletet, hogy köztisztviselő, képviselő, katona, férfi nem lehet, mert a londoni központi antropológiai intézet — élén a kitűnő *Miss White*-szal — tudományos megfigyelései és a több ezer esetben végzett boncolás alapján közli, hogy a férfi alkalmatlan minden magasabbrendű szellemi munka végzésére, hiányzik belőle a felelősségérzés, a női nem e pregnáns tulajdonsága, tehát az *Egyesült Európai Női Államok* nehéz közigazgatási mun-kájából nem kérhetnek részt többé. Ugyanígy megállapítta-tott, hogy a férfi agyvelejéből tökéletesen hiányzik a *bátor-ság tekervénye* is, amelyről a bécsi egyetem kórbonctani professzornője, *dr. Else Müller* kimutatta, hogy kizárólagosan a nők agyvelejének alkatrésze, amely a férfiakban leg-főbb esőkevényesen van meg. Ezért nem lehetnek kato-nák a férfiak.

1950-ben a „Nők Világparlamentjé”-ben *dr. Szabó Juci*, a budapesti egyetemen a szerves kémia tanára azt az indítványt teszi, hogy a férfiakat, mint fölösleges intéz-ményt, egészen töröljék el. Ha szükség lenne esetleg rájuk, bármely pillanatban vegyileg előállíthatók, hiszen az *Első Albertfalvai Férfigyár Mint Szöveget* (állami szubven-

cióval, az igazgatóságban maga *dr. Szabó Juci* is benn ül), bármely pillanatban napi tízezer kuli-férfít képes gyárilag előállítani, akik kitűnő munkagépek, soha egy zokszót nem hallani tőlük és nagyszerűen bírják a rájuk bízott ala-csonyabbrendű munkát, amelyet a férfiak mostanában vé-geznek. Kívánságaik nincsenek, a nőkkal nem kokettálnak, mint a természetes férfi-példányok. A Világparlamentben hatalmas vita támadt, a javaslat azonban kilenc szóval ki-sebbségben maradt, amit *dr. Szabó Juci* a női világtársada-lom örök szégyenének bélyegzett és képviselői rangjáról azonnal lemondott. Igazgatósági tagságát, amelyet az „Első Albertfalvai”-ban viselt, azonban megtartotta. Meg is írta róla a berlini „8 Uhr Abendblatt für Frauen” hogy az „Első Albertfalvai”-ban évi tízezer font tantiémet huz, részesedik a bruttóbevételeiből és javaslata tulajdonképpen nem volt egyéb, mint önző üzleti sakkhúzás. A Nők Világ-parlamentjének nagy érdeme, — írja tovább a berlini új-ság, — hogy *dr. Szabó Jucit* leszavazták és így nem támo-gatták a korrupciót. Különben is, — folytatja az újság, — mi nők nem látjuk be, hogy miért ne lehetne kis példány-számban továbbra is előállítani a Természetes Férfít, mi-koz amellet hogy folyton dolgozik, a Mesterséggel ellen-tétben igen kedves játékszer, amely sok mindenre használ-ható. A lap mindjárt közöl egy kétsoros verset is, amit egy Természetes Férfi írt és megállapítja a költeményről, hogy igen eredeti, zamatos, újszerű, hogy ilyent nő alkotni nem tud, a versre nem lehet más jelzöt találni, mint azt, hogy „férfias.”

1993-ban a Természetes Férfiből mindössze három ezer példány él a földön, míg a nők negyvenhárom milliárdra szaporodtak az 1990-es statisztika szerint. A férfiak ki-pusztulásán nem szabad csodálkozni. Elvesztették minden munkakörüket, hivatalokból, a kereskedelemből, az iparból, az egyetemekről kizárták őket, a legtöbben négy polgárit végeztek csupán, azt is csak a „Női Szellem Minisztériuma” engedélyével. A férfiak ez időtájt már csak husz-huszonöt kilót nyomtak, egy méternél magasabbak alig volt köztük, míg a nők között a kétméteresek domináltak. A férfiak kutyák helyett telepedtek meg a házakban, nagyon szerették őket, a kis leánygyermek velük játszadoztak, akár régeb-ben az ölbéli pincikkel. Végre is kormányrendelet a ki-veszőfélben levő fajt az Állatkertbe utalta, ahol még vagy tíz évig éltek és 2003 körül Krisztus után, az utolsó férfi is kivészett. Nem temették el őt, hanem úgy, mint az utolsó százat, a „Női Világhegemonia Gyűjteményes Múzeuma”-ba helyezték el éteres üveghengerben.

2050-ben, alig negyvenhét évvel a tragikus férfipusztu-lás után, a nők elhatározták, hogy az *Első Albertfalvai Férfigyárat Mint Szöveget*-et ismét üzembe helyezik és egyidejűleg a földön mintegy három ezer további hasonl ó gyárat alapítottak. A Nők Világparlamentje ötven milliárd Természetes Férfi vegyi előállítására hozott határozatot, amely akkor már semmi nehézségbe nem ütközött, hiszen a kémia rendkívül magas fokon állott. Határozatát lakoniku-san azzal indokolta a Nők Világparlamentje, hogy „nem érdemes férfiak nélkül élni.” Ezt a kijelentést a férfi-ter-melés egyik előharcosának, *Mademoiselle Chérie*-nek kíván-ságára a törvénybe is beikellyezték.

2070 körül helyreállt a régi rendszer, ismét a férfiak vezettek minden téren és a nők inkább mint anyák és hit-vesek tevékenykedtek szép sikerrel.

*

Ezek szerint semmi kifogásom nem lehet a női olimpi-konok ellen. Remélem, hogy Amszterdamból egész csomó nagy díjat fognak hazavinni. Sokaig nem tarthat úgy sem a meginduló női hegemonia, ez a fentiekből látszik, tehát megnyugszom a női sikerekben, az élet bármely részletében adódjanak is azok.

Berend Pál.

ŐSZI KALAP
újdonságok érkeztek

Mme ELEK

NŐI KALAP ÜZLETÉBE

BUDAPEST, IV., PÁRISI-UTCA 1.

E lapra hivatkozók ked-veleményben részestülnek.

Szerelem három országon át

— Regény —

Irta: *Csermely Gyula*

XXI.

Bakunin Anna és Petőfi.

Bakunin Annára, ódesen szőtt álmaira és hirtelen nőtt reményére, a Gondviselésben vetett hitére és selymesen felcsillant ábrándjaira úgy hatott a Kodolányiakkal való találkozás a Damenpensió szőnyeges lépcsőjén, mint a szél-roham vad lökése arra, kivel lágyan kelt fuvalmak játszóttak; mint csörömpölése valamely elejtett tálnak arra, ki képzeletében halk zenezőt hall.

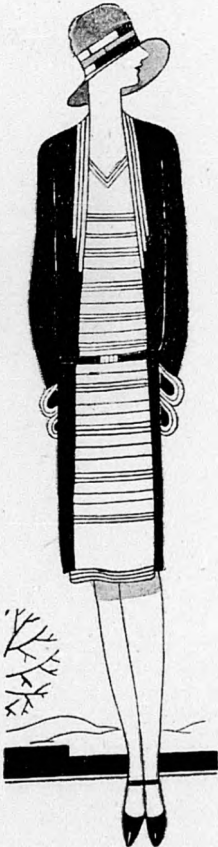
— Kodolányiék színházba mennek és tán már az előcsarnokban is melléjük siet Domonky! És ahogy egymásra talál két felragyogás, a Gedeon szeme és a Magdáé: abban benne van az ő sorsuk is, az övé, Annáé is.

Bakunin Anna, mint akit ábrándozásaiból felriasztottak, észretért, fölfelé ment és elfoglalta szobáját. Az ő sorsuk: szerelem és boldogság; és ha százszor kérdezi is Domonky, hogy párosodhatik-e paradicsommadár és sólyom? Az ő sorsuk szerelem és boldogság; az övé: lemondás, beletörődés, megnyugvás.

Rendbehozta magát, megteázott, azután lefeküdt és mint vasuton utazó embereknél előfordul, egy darabig még hallani vélte a zakatolást, a gyorsvonat kerekeinek forgását. De már nem arra a ritmusra, hogy Bécs... Gondviselés... Domonky, hanem arra, melyet így hallott: Domonky... Kodolányi Magda.

Egyébként nyugodtan aludt — tán mert a párnája alá tette édesatyja könyvét — és reggel, mikor fölébredt, józansággal volt tele a lelke.

Megmaradt elhatározása mellett, hogy sem Sulginnak nem tesz szóbeli, sem Pascenkónak írásbeli jelentést; tudni sem akar senkiről, aki bosszúállóját vagy ellenségét szolgálja. Az egyetlenre sem látogat el többé, mert a Domon-

kyval való mindennapi találkozás nem engedné, hogy helyrejöjjön a szíve. Az egyetlen férfiúhoz fordul, ki Cirillen és Domonkyn kívül rá nézve még e ködbeborult világban van: Timirjasev gyógyszerészhez és megír neki mindent és tőle kér tanácsot.

Még ebéd előtt megírta a levelet. Közölte Timirjasevvel a helyzetét, kérdezte, hogy Cirill hol van? hogy nem sikerült őt kiszabadítani oly módon, ahogy Pascsenko vele elhitette, most tehát megpróbálkozik a kiszabadítással más úton. És mindenekelőtt haza szeretne menni, de mert útlevel nélkül nem mehet, ő azt eszelte ki, hogy Babjanszkij grófnőhöz fordul. Megírta neki, hogy régebben tett ajánlatára rááll, csak szerezze meg neki a hazautazáshoz szükséges engedélyt... de csak az esetben ír Babjanszkij grófnőnek, ha ő, Timirjasev, ezt helyesli. Válaszoljon tehát mihamarabb Lemanche-nak.

— Két hétnél hamarabb nem igen jön válasz, — gondolta Anna és hogy el ne unja magát a városban, nap-nap után a muzeumokat járta, vagy a templomokat kereste fel sorjában. Az udvari képtárt és több magányüjteményt; a Szent István székesegyházat, a Fogadalmi templomot és néhány mászt is. Egy vidítóan szép napfényes napon meg néhány penzióbeli vendéggel együtt hajóval lerándult Pozsonyba; ez a város már Magyarország, — gondolta — és Magyarország: Domonky hazája.

— Domonky hazája! Vonzotta valami abba az országba, — mely, mint a történelemből homályosan tudta, — már ezer éve dacol viharral és vésszel. Dúlta azt tatár és török és sokszor saját királyai is dúlták; negyvenkilencben Oroszország is dúlta, mégis áll, mint valami ledönthetetlen kőfal és él, mint az örökzöldje a bástyáknak és olyan férfiakat ad népének, mint Domonky.

— És olyan nőket ad férfainak, mint Magda!

— Igazságod van, apám, — sóhajtott fel Bakunin Anna, mikor Pozsonyban a hajóállomásról a városba ment és emberpárok haladtak el mellette. Magyarzavú urak és hölgyek, itt-ott egy-egy csallóközi földműves is, oldala mellett társa, az asszony. Nemcsak a beszédje meg a mozgása, de a nézése is egyforma volt az emberpárnak. — Igazságod van apám, — sóhajtott — a házasságban az egymáshozvalóság sokkal fontosabb tényező, mint a szerelem. Szegénynek szegényt és erkölcsösnek erkölcsöset... aztán — itt gyöngécske nyomást érzett a szíve — németnek németet, orosznak orosz és magyarnak magyart. Domonkynak Kodolányi Magdát, nekem meg Nisopol Cirillt.

Sok más gondolat is megrohanta Annát, mikor Pozsony városa utcáit járta. Hiszen alapjában ábrándozó természetű volt, mint többnyire minden igazi orosz. Megnézte Petőfi szobrát, mely a városi színházzal szemben, a sétátér homlokán fehérlik és mikor elmagyarázta neki egyik társnője, hogy eme legnagyobb lyrikusa a világnak negyvenkilencnek július harmincegyedikén egy kozáklándzsa döfésétől halt meg, könnyek szöktek a szemébe és nemcsak a meghatottságtól, hanem mástól is.

— Az én népem, — eszmélt fel Anna — megakartá semmisíteni az övét. Megbocsáthatja ezt az ő népe az enyémenek? És elfelejtheti-e az ő népe csak egy percre is, hogy az enyém elakarja nyelni csak azért, hogy észak és dél szlávja kezét foghasson egymással? Soha és százszor is soha! És ha őt veszem, Domonkyt, mint népének mit tudom én hány milliomod részét: egy csöppjében az egész tenger van és egy maréknyi kis lávában az egész tűzhányó hegy méhének egész tartalma. Ah, édesapám, te nagy lélekbúvár és nagy bölcs te! Az egymáshozvalóság a földolog és nem az elvakult és türelmetlen szerelem. Németnek németet, orosznak orosz és magyarnak magyart. Magyar és magyar között, ha máskülönbön egymáshoz valók, nincs választófal; de magyar és orosz között... egy elfojtott sóhajtás mondta a többit.

— Magyar és orosz között! — tért vissza később a tárgyra. — Magyar és orosz között egy évszám a választófal és két gondolat. Két különböző nemzeti gondolat. A magyaré: szabadon élni; az oroszé: rabbá tenni azt, aki szabad.

Bakunin Anna úgy tért vissza Bécsbe, hogy rohamosan hegadni érezte sebéit. — Meg fogok gyógyulni, — gondolta — és ezt kettőtöknek köszönheti a szívem: neked, te igazlelkű jó édesapám, és neked, te vértanú-halált halt nagy költő.

Bécsben aztán tovább járta a várost és időközökben elnézett a postára is, érkezett-e számára levél? És háromszor-négyszer bizony hiába kérdezősködött, mert nem jött, de végül csak érkezett és Anna szinte reszketve tépte fel.

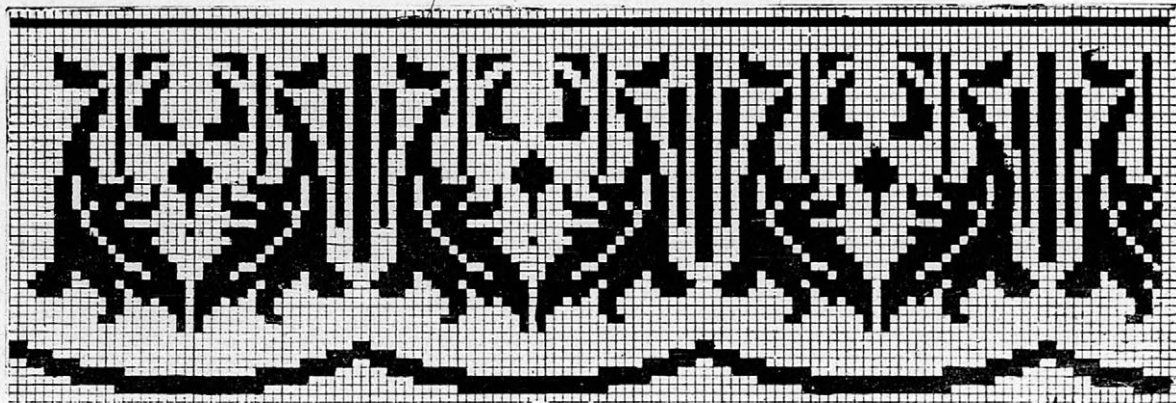
— Mit hoz vajjon a szentpétervári levél?

Kevés vigasztalót hozott nagyon. Hoi tartózkodik Cirill, még nem tudja, de rövidesen meg fogja tudni, — közölte vele Timirjasev gyógyszerész. — Csak ne veszítse el bátorságát és türelmét. Hogy Babjanszkij grófnőnek írjon, azt semmiképen sem helyesli, van oka rá; de különben is beteg most a grófnő, szavahihető forrásból tudja s így közbelépésére nem igen számíthat. Maradjon hát egyelőre Bécsben; ha másképen nem lehet, hogy visszasegítse az országra, hát ő Timirjasev Izidor maga megy el Bécsbe és olyan útlevelet szerez, mely a visszautazásra majd úgy szól, hogy „Timirjasev Izidor és nővére.“ Még ezer rubelbe sem fog kerülni és meglesz. Az öreg asszony is jól van, tehát hidegvér és mindig csak hidegvér. Egyébiránt pár hét múlva újból ír; ha gyakrabban írna, még feltűnést keltene, hogy ő Bécsbe posterestante annyit levelez.

játszott vele mint gyermek s kit atyja választott ki számára, hogy eljegyezze őt komolyan, mikor ember lett. Eszébe jutottak az eljegyzését megelőző hetek és az eljegyzését megelőző hónapok, mikor olyan volt a kettejük élete, mint két együvé font tavaszi napsugár. Ah, a Cirill minden csókja de édes volt és még most is úgy felmelegíti a szívét annak a kábultan adott csóknak az emléke, mit az ékszer mellé a keblére égetett Cirill, a Babjanszkij grófnő ékszere mellé, akkor este! És milyen édes volt az a titkok azzal az ékszerrel! A legelső közös-egy titkok volt, mely elválasztotta őket a világtól s mely összekapcsolta őket, mint a szerelmük.

Szerelmük, igen! Nem barátságuk, hanem igazi szerelmük. Emlékszik, milyen édes volt együtt járni Cirillel az utcákat, otthon meg úgy ülni le két sorosan összetolt fotelbe, hogy egymás nyakára fonhatták a karjukat és ő a vállára hajthatta le fejét. Ünnepi félórák voltak, tele elmerüléssel, áhítattal és csönddel; szót alig is váltottak egymással, csak a szívük mondta: én a tiéd vagyok, te az enyém vagy.

— Ez szerelem volt, nem összeszokás — gondolta Anna és a visszaemlékezés oly jól esett a szívének, mint annak, aki hideget szenved, a kandalló melegére való emlékezés. — Ez szerelem volt, nem összeszokás, nem barátság; és szerelem volt mindaz, ami azután jött. Amaz imádatos

Fileé-csipke. Tobiás Lászlóné előfzetünk terve.

Mit volt mit tenni? Bakunin Anna beletörődött sorsába, mely egyébként cseppet sem volt mostoha. Sőt megírígelhették érte sok ezren is. Elegánsan lakott és élt és — az orosz nők szeretik a pompát — elegánsan és gazdagon öltözködött. Mert a pénzt, mely elsején Berlinből jött — Grigorovics titkár úr ügylászott nem vette komolyan, hogy ő azt mondta, hogy Pasesenkoékkal már szóba sem áll, — nos, a pénzt, mely május hóra is Berlinből jött, nem utasította vissza csak azért sem. Ha Waldkirchenertől ered, ha mástól, — gondolta bizonyos gyermekes daccal — nem utasítja vissza... még csak az kéne! Hogy a nemtelen bosszú, mely kimentekedte őt Oroszországból, még pénzébe se kerüljön a galádnak?!

Nos, belétörődött sorsába és megnézett minden látnivalót, mást mit tehetett? És bár egyszer sem találkozott Domonkyval, de szíve meg volt edzve már az esetre is, ha véletlenül útjába kerül. Nem érezte volna azt a viharoszerű fellüktetését a vérnek, mely gyötrelmesen fojtogat és egy pillanatra az eszmélettől is szinte megfoszt; csak csöndesen, szelíden gyűrűzött volna benne a már erejét vesztett, lehiggadt fájdalom.

Úgy volt, ahogy Domonky látta: eltolódás állt be az égbolton; az üstökös messzebb került néhány ívperccel, és az elhomályosított csillagnak megint erősbödni kezdett a fénye.

Anna nap-nap után mind többet gondolt Cirillre. Ki gyermekkorra óta jó pajtása volt s ki megosztotta vele minden meghittségeit és melegét az otthonnak; ki eljegyzésdít

várása a napnak, melyen egymáséi lehetünk örökre; az a számtalan komoly és bohó terv, melyet szövögettünk és kiszíneztünk úgy egymás között.

Ilyen gondolatok foglalkoztatták Annát, mikor templomból-templomba vagy muzeumból-muzeumba zárandokolt. Domonky alakja már kevesebbszer jelent meg előtte és ha megjelent, most már kivétel nélkül úgy volt, hogy mellette látta Nisopol Cirillt is. — Ezt a csodát te műveltet, te nagy Petőfi, — gondolta Anna. — Áldott legyen az óra, melyben márványalakodat megláttam ott Pozsonyban. És napról-napra mind bensőségesebb lett a harmónia a lelkében és alig is volt már különbség a régi Bakunin Anna és a mai között.

Egyszer, hogy a posta mellett vitte el az útja — noha két hete se mult, hogy a legutolsó levelet ott átvette — mégis találmra bement, hogy kérdezze, nem jött-e Lemanche-címre levél? És alig akart hinni a fülének: igent mondott a tisztviselő és már a kezébe is adta a részére érkezett postát.

Timirjasev Izidor levele volt és ez melléketül egy másikat tartalmazott. De csak rá kellett hogy nézzen erre a kisebbik másikra és Anna szinte leszédült a földre. Megrázkódott az izgalomtól; szíve úgy hanykolódott a kebelében, hogy azt hitte, szét pattan a burka, és csak akkor vert valamennyire lassabban, mikor odatapasztotta mellére azt a másikat.

Azt a másik kis levelet, mely Nisopol Cirill levele volt. Tobolszkban kelt és az ő nevére lett címezve, de nem Mo-

hovája tizennégy alá, hanem Timirjasev Izidorhoz a gyógyszerértára. És mint Timirjasev írta, nem a posta és nem levélhordó hozta, hanem egy fogolyzállító vonatnak gépésze.

Csak sokára sikerült Annának, hogy elolvashatta, mit ír neki Cirill, mert tele lett vízzel a szeme, ahogy ránézett az ösmerős betűkre. Az ösmerős, szinte kirajzolt betűkre, mik rendesekek voltak, mint maga a jegyese; ilyenekkel írta azt is, hogy: törlesztés az ékszerre... egy rubel.

Végre mégis csak sikerült, hogy elolvassa, mit írt neki Cirill. Hogy majd esztét veszítette, mikor elszakították őket egymástól; hogy a mérhetetlen távolban még hatványozott szerelmmel szereti s hogy reméli, már nemsokára megszabadul. Egy semmiség miatt csak nem tarthatják öt évekig itt Tobolszkban. Egyébként a körülményekhez képest jól van; a tobolszki kórházban mint segédorvos működik és még fizetést is kap; főnöke is jó ember és megígérte neki már többször is, hogy rövidesen megkegyelmezésre ajánlja.

Tehát ne busúljunk, én istenített Ancsucám; édesapád Bakunin Fedor és édesanyád, Pepelajev Alexandra Mária örökösödik felettünk az égben; a megpróbáltatás e hónapjai után a boldogságnak az évei fognak jönni és üdvözölni fognak mi ketten a földön is...

Úgy nagyjában ez volt a levélben és úgy hatott Annára, amit olvasott, mint egy boldogító viszontlátás, mely váratlan jött. A levél: az maga az ő Cirillje volt és Anna a keblére nyomta és elfelejtette tőle az egész világot. Egyedül volt, a postaépület valamely magányos zugában, de ha mellette lett volna bárki is, akár Timirjasev Izidor, akár Bieberfedből a beszédes Frau Krenner: ő szótlán maradt volna és csak a levélen lett volna az ajka.

Azután lecsöndesedett benne a mámorhoz hasonló állapot, mely az elképzelt találkozástól rajta erőt vett és ahogy hazafelé tartott az emberekkel, asszonyokkal oly népes, de ránézve mégis néptelen utcákon: a lehangoltság valami köde borult a lelkére. — Én egyetlen Cirillum. — gondolta — ha sejténéd, hogy vétkeztem ellened! Ha megálmognád, ha tudnád, milyen messze tévedt a lelkem a tiedtől! Hihető is ez, te jó apám, ott fönt az égben? Ha már elfelejthettem a tavaszt, miben Cirillum oldala mellett részem volt, hogy felejthettem el a dermesztő bánatot is, mit eltávolítása a lelkemnek okozott! Hogy elfelejthettem a szánutató Szentpétervárról a kolpincsi csárdáig; hogy elfelejthettem a deportáltak vonatát és elbucszásomat Cirilltől ott a töltesen! És még éltem történetének neveztem azt, azt a bizonyos ötvenkét napot! Óh, bocsáss meg Cirillum... életem tévedése volt, nem története!

És mihelyt hazatért, elővette naplóját és aznap kelettel — május tizenkettedikét írták — ezt toldotta hozzá a már örökre lezártnak vélt füzethez:

— Halottnak hitt szerelmem feltámadt! Képzetelemben szívemhez szorítottak, Cirill és megújodott lelkem hozsannát zeng az égnek... hozsannát! És nektek is zeng, te istenben boldogult jó apám és te halhatatlan nagy költő, Petőfi. (Folytatjuk.)

A szerelem

Köszöntlek, Szerelem, világlelke, ki teremtetted a Mindenséget! Életet adsz a pirinyó fűszálnak s mozgatod és hajtod az ismeretlen világűrökön a napok és a bolygók milliárdjait. Te zümmögsz az ébredő bogárcák hajnali dalában s az égzengéses orkánok robbanó lángja is te vagy. Te hozod elő az első tavaszi napcsók legtisztább gyermekét, a kicsi hóvirágot és te teremtetted az aranszemű tigriskölyköt is az indiai dzsungel mélyén; te hozod életre az ázalagot lent, a vizek éjszakájában s teremtetted az égberöppenő sasfőköket és a jézusi ártatlanság szimbólumát, a bégető báránycát, meg a farkaskölyköt, mely éhesen csattogtatja csikasz fogsorát; az ezerszínű pillangót, mely játszi boldogsággal kering a mezők és a rózsakertek édes illatában, a védtelen nyulacskát, mely kedvesen makmakkol a harmatos reggelen, és a vipérát, mely a napfényes hegyoldalon fiókáival szétbonthatatlan csoportba tekerődve, ulti halálos fullánkját, ha rezzen a bokor...

Te teremtetted az érző köveket, melyek száz millió esztendő óta hata is élnek és szeretnek.

És te teremtetted a világlelet csodáját: a gondolkozó embert is, ki az Isten fiává emelkedett az ész szellemszárnyán és a munka Jákób-lajtorjáján. Szerelem, te világteremtő és romboló Hatalom, téged dicsőít a költők zengő éneke s téged áld és átkoz az egész világ. Te nyitod meg az álmódó leányok szűz szívét, mint ahogy életre kelted a jég alatt a kicsi hóvirágot; te szítod föl bennük a vágyak szent hevét, mely oltártüze az örök anyaságnak, és te adod kezébe a gyilkot a féltékeny legénynek, mikor a szíveválasztottjáért harcra kel. Te szólsz a ködös hajnalokon, a gyárak ébresztő bűgésében, teéretted nyílnak meg a nehéz gyárkapuk, hogy befogadják a munkába siető emberlégőket. Teéretted sorvad a munkás az olvasztókemencék pokoli tüzénél és a te ütemed csattog a bádigosok kalapácsában, a szédítő tornyok tetején. A szántóvető a te jegyedben hinti el a halhatatlan búzaszemet, mely a termékenység bő özönével árasztja el a barázdás ugart. Érted és neked dolgozik az egész világ. A szülők a te nevedben csörgetik a vetélt, mikor áthúzzák a fénylő szalakat a menyasszonyok számára készülő selyemdarabon; a napszámos gerendát visz a boldogság házához, szerencse-téglát hord, rózsakertet ültet s nehéz munkája közt terölad énekel. A robogó vonatok a te zászlód alatt törtetnek tova a négy égtáj felé, sínjeik reménykedő és síró emberszívek, terhük a csók, mely

mosolygva feszíti keresztre az életet. Az asztalos is neked csinálja a böcsőt és a koporsót, gyalúforgácsa megannyi elomlott remény. Teérted nyitja ki a kereskedő a boltját s ül aktái közt a gondbacsüggedt hivatalnok. A lángész világot emel a te dicsőségedre s a tudós is csak téged keres a sejttan és a kémia rejtélmeiben. Érted ül a rablógyilkos s teérted alkot a művész; teérted sikkaszt a könnyelmű ifjú s éretted zsugorgatja átkozott vagyonát a csókéhes öreg. Phidiász a te földi lényedet véste ki penteleai márványba, Michel Angelo téged kergetett művészi álmaiban, Shakespeare drámáinak is te vagy az élő tengelye, Madách az Ember tragédiá-ját látja tebenned, Petőfi lelkében vulkánokat gyújtasz, Dosztojevszkij a te titokzatos örvényeidet analizálja, Zola a te áldott termékénységéről énekel: minden író, minden művész, minden gigász, minden álmódó csak téged lát, csak téged mintáz, kit Mária, a Boldogságos Szűz omló könnyein keresztül testesített meg e földön, az asszonyok között. Kicsi boldog házak, tündöklő paloták, világvárosok, felhőkarcolók hirdetik a te megingathatatlan hatalmadat, a szív, az ész, a tudás és a technika csodái, mind, ami látható és láthatatlan, mind-mind csak téged dicsér és magasztal, mert te vagy az emberi munka célja, a haladás iránytűje és a szorgalom hajtóereje. A Mindenség perpetuum mobile-je vagy! Az örök sugárrezgés, mely a sejtek szunnyadó világától föl az elektromos ionok égrázó hatalmaig — mindenben benne vagy, mindennek része vagy, mindenütt jelen vagy, milliószor millió változatban és kapcsolatban. Mi is vagy te tulajdonképen? Senki sem tudja, de mindenki érzi. Hogy te vagy az áldás és te vagy az átok; hogy te vagy a törvény és te vagy a jogtalanság; hogy te vagy az igazság és a hamisság; hogy te vagy a szentek martíriuma és a bűnösök vezérlő csillaga; hogy te vagy az élet és te vagy a halál. Az élet, mely meghal, hogy megváltsa tebenned önmagát, és a halál, mely föltámad a rezgések csókjára. Szerelem, ki vagy az Isten lelke, a te lakóhelyed az atom s az egész világegyetem mégis beleférf... Köszöntlek, én, szenvedő ember, a föld határaitól!

Lázár István.

Beszélgessünk!

Irja: Urbányi István

Nyitott kaput döngetni éppoly számárság, mint hiába-
valóan sokat fecsegni.

*

Az erkölcsprédikátorok ha csak tizedét tartanak meg
annak, amit hirdetnek s a tanítványok csak egy százalékát,
milyen felmagasztosító lenne az élet.

*

A vezető főkélléke, hogy munkástársainak igazi tudást
és igazi szívet is tudjon felmutatni.

*

Egy szívből jövő szó néha vagyonnál több, ám ha-
tárnyi hízelkedés — még fabatka sem.

*

Milyen nevetségesen lassú lesz majd a legtökéletesebb ra-
kéta-repülőgép ívelése a gondolat sebességéhez mérten!

*

Bók nélkül mondom, hölgyeim, hogyha angol, francia,
német vagy bármily nációjú nő volnék, egyetlen vágyam
lenne az, hogy magyar úriasszony lehessek!

*

Mindnyájan esetlünk-botlunk az élet göröngyös útján
és mégis törvényt ülünk az elbukott felett.

*

Ha ura lennék az alkotásnak és örök ifjúságot adnék
a nőknek, mit csinálnának akkor a Voronovok és — mit
csinálnának a nők?

*

Bevallom, egyetlen gyengém — a gyengesség!

HUMOR

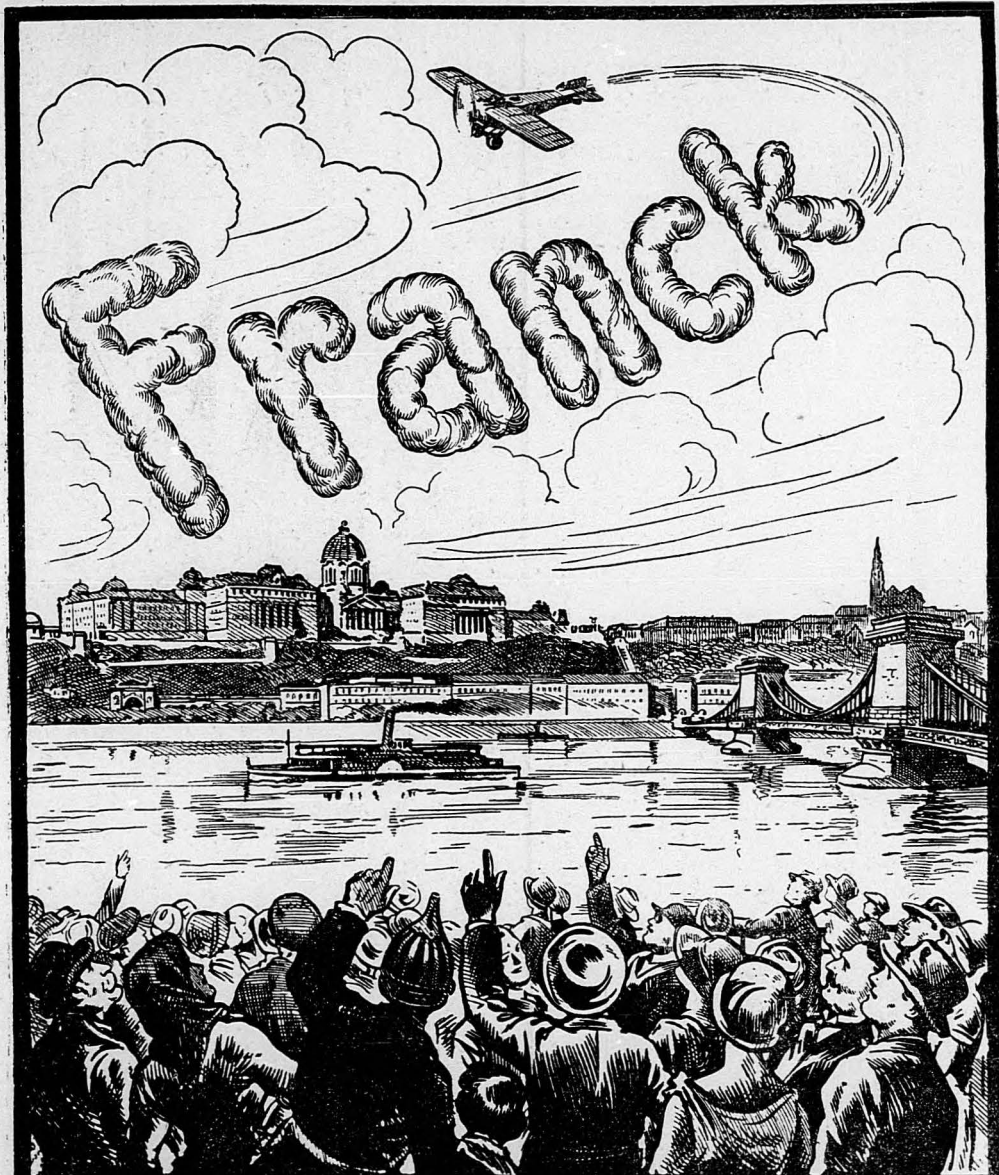
Eljegyzésen

— Egy címikus naplójából —

Irta: Gelsei Biró Zoltán.

Hm! Eljegyzés! S én itt vagyok!
A gondtalan vivőr!
Noha e szép nap — úgy szokás —
Csak szűk családi kör.
Én nem vagyok ez intézmény hive
S érthetetlen is, mint csöppentem ide?
Kijárta tán titkon barátom,
Hogy az irigység férge rágon.
Tósztot is várnak bizton tőlem,
Mely szellemtől csak úgy ragyog...
Nem baj! Majd én is azzal kezdem:
— „Bocsánat! Szónok nem vagyok...!”

Néhány sablont már például tudok:
A társaságon kurtán átfutok.
Az első persze: szép menyasszonyunk.
Mi baj! Mi kecs! S mily munkához szokott!
Oh mennyit fáradt hosszú évekig,
Mig ily szerény kis párticskát fogott.
Aztán a kedves, drága, jó Anya!
Ki élclap-anyós nem lesz! Nem! Soha!
Egyébként is csak pimasz nőtlenek
Gyártják a silány anyós-éleket.
A jó, derék, szorgalmas minta-ferjnek
Anyósa drága kincs!
Különb is, kinek anyósa van már,
A viccre kedve sincs.
Lám, a jámbor, örvendő Apa!
Alighogy szóltam és már könnyezik.
Bizony, nehéz attól megválni,
Akit az ember egyszer megszokik.
És a kártyáról ő már rég letett,
A szomszéd korcsma bora rossz ecet
S a jó mamus, ki egészségét félti,
Gondoskodik, hogy ne is teljék néki.
Mint jó feleség, ebben oly ügyes:
A pénzes tárca állandón üres.
És jön végül a boldog völegény:
Ő jó barátom volt egykor. Szegény!
Sokat mulattunk együtt. Érte kár!
A jó világnak ezután vége már.
Érzi tán, hogy egereske lett,
De ez a fogda néki jól esett.
A Hymen-lánca rózsás, szép remény:
Új fénysugár a nőtlenség egén.
S e boldog lépés — félfüllel tudom —
Meg is érett már ő köztük nagyon.
Tehát ha mindent jól fontolgatok,
Különb megoldást én se mondhatok.
Legyen boldog hitében! S ami fő:
Jöjjön már gyorsan az az esküvő.
Talán javára válik
S ez pompás alkalom,
Hogy én is utoljára
Mégegyszer jóllakom.
Aztán... agyó, barátom!
Már útban sem vagyok.
Jön a nászút! Csókok!
Cuppanók! Nagyok!
Boldog mézeshetek...
Néhány kedves gyerek,
Aztán... a gyász-napok...

Jelek és csodák az égboltozaton!

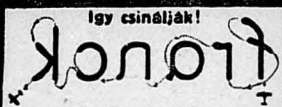
Feltűnésteltető égreírás repülőgéppel. A jelentőség-
teljes

„Franck” szó

Szent István hetében és az azt követő napokon az
égboltozaton lesz olvasható. A Franck-gyártmányok kiváló jósága világhírű.

Közismert, hogy a „Franck” kávépótlék a kávét
izletesebbé, egészségese és olcsóvá teszi.

A valódi olcsóság a kiadóságban rejlik. A bevásárlásnál
ügyelünk a „kávédaráló” védjegyre, mint a valóság
biztosítékára.

Mintegy 4000 méteres átlagmagasságban egy 220 lóerős és 1200 kg. nehéz sportgép száguld óránként 170—230 kilo-
méteres sebességgel és repülés közben fordított betűkkel, tehát jobbról balfelé a világszerte ismert szócskát „Franck”
rajzolja az égboltozatra. E különös eset színe fehér ártalmatlan füstgáz, melyet a gép törzsének végéből másodpercenként
8000 köbméter mennyiségben puffogatnak ki és szabályozható. A nagy betűk átlaghossza 1500 méter, a kis betűké
1000 méter, míg az egész szó „Franck” körülbelül 7—8000 méterre húzódik és 250 négyzetkilométernyi területen
10—40 percig kényelmesen olvasható. A fordított vagyis tükörírás arra való, hogy a szöveget a földről el lehessen olvasni.
A művészi repülés époly ügyes, mint sportkedvelő pilótát igényel, ki szívesen vállalkozik fárasztó tréningre. Az „égbírás”
zseniális feltalálója Savage őrnagy Londonból.

Komédia

Kedves Barátom!

Az osztrák vígjátékiróknak és operett-librettistáknak Ischl a Helikonjuk, a magyar szerzők az idén Abbáziában forralták negyven fokos hőségben a jövő évad sikereit. Soha ennyi színpadi író és zeneszerző nem hűsölt a Quarnero kékes-zöld hullámaiban és soha nem sercegtek ilyen szorgalmasan a tollak az üdítő fürdőzés vagy egy-egy hangulatos csónakpárti után. Pedig semmi ördögösség nincs a dologban, összebeszélés nélkül, csak úgy véletlenül kerültek ide és verődtek össze írók, komponisták, színpadi rendezők. Igen, rendezők is, akiknek gondtalan nyaralását nem egyszer zavarják meg a szerzők. Sűrűn hallani a strandon a kérdést:

— Mit gondolsz, kérlek, így jó lesz? ...

De igen szép számmal van képviselve a magyar színészvilág is. Szerzők, színésznők, rendezők, színészek, direktorok, kritikusok, színházrajongók kisebb-nagyobb csoportra szakadva fürdőznek, rummynak, bridgelnek és rándulgatnak ki a hegyekbe, a postumiái cseppkőbarlangba, a szomszéd fürdőhelyekre, a szigetekre, Velencébe, Padovába, első sorban persze a mindig szívesen üdvözölt Fiuméba.

Talán csak egyedül Herczeg Ferenc szenteli a pihenésre szánt napokat — pihenésnek. A Lakatos-szanatórium-ban szállt meg és elegáns alakja rendszerint csak késő délután látható a Nordstrandon. A tisztelgők hadát persze ő sem kerülheti el. És Herczeg Ferenc szívesen látja az ő pesti híveit, első sorban az írókat és a művészeket.

A vadregényes „Nordstrand“-on beszélgetek az illusztris íróval.

— Nincs semmi tervem az új évadra, — mondja némi keserűséggel. — Hiszen még a „Bizánc“-ot sem tudom előadatni a Nemzeti Színházban, — hogy gondoljak hát akkor új színdarabra, amelynek hősnője egy rendkívül érdekes, izgatón egyéni asszony lenne. Sajnos, ennek a női típusnak az ábrázolására hiányzik a Nemzeti Színház mostani, egyébként kiváló gárdájában a megfelelő színész. Röviden: hiányzik Márkus Emma utóda. Van egy nagy magyar talentum, Darvas Lili, de ő a külföldet járja. Amíg a Nemzeti színpadán nem szólal meg a „grande dame“ méltó képviselője, addig le kell mondanom úgy a „Bizánc“ felújításáról, mint új színmű-tervem megvalósításáról.

Herczeg Ferenc valósággal elbájolja látogatóit szellemének rakétaszzerű csillogásával és azzal az egészen sajátos úri finomsággal, amely nagyszerű lényéből árad. Ha jókedve van, szinte kifogyhatatlan a vidám és eredeti históriák előadásában. A causeur Herczeg Ferenc veszedelmes konkurense az író Herczeg Ferencnek.

Abbáziában írja új drámáját Fazekas Imre, sok értékes színjáték szerzője. Még csak néhány jeletet és megszületik a jövő évad egyik nagy érdeklődéssel várt ujdonsága, amelyet valószínűleg a Magyar Színház fog avatni.

A jazz-ritmusú zenészek világhíressé vált magyar mestere, Márkus Alfréd a tengerparton is fáradhatatlanul komponált. Szűkebb környezetben el-el is játszotta néhány pompás új számát, amely francia operettszővegre készült. Három zenés darabot várnak jövőre a színházak a kerek-koponyájú muzsikustól.

Molnár Jenő a „Südstrand“ egyik magyar panziójában egy Drégely-darabot dolgozott át verses vígjátékká, amelynek „Tilosban“ a címe és amelyhez Ábrahám Pál írja a zenét. Pont augusztus elsőjén tett pontot ez után a mondat után: „A függöny lemege.“

— Persze, — mondta Tihanyi Vilmos főrendező a vele egy hotelben lakó Molnár Jenőnek — most biztosra veszed, hogy a jövő évi augusztusi házbéredet ennek a darabnak a tantiémjéből fizeted.

— Na hallod, — volt a válasz, — ha beüt, Drégely Gáborral, meg Ábrahám Palival nemcsak házbért fizethetünk belőle, de bérházat is vehetünk rajta.

A termékeny Harmath Imre Abbáziában sem maradt télen. Új operettjének egy pár sikerült dalszövegét írta meg s amellet volt ideje napról-napra leégni a napon és a rummynak. Nagyon buzgón dolgozott Stella Adorján is, aki

csak tiszteletbeli abbáziai polgár, mert Lovranában ütötte fel a tanyáját, Karlheinz Martin és a bécsi Robert Stolz szomszédságában. Stolz a saját autóján futkárózott a hegyek közt és gyűjtötte az impressziókat legfrissebb zenés darabjához.

A szerzők csaknem kivétel nélkül magukkal hozták a feleségeiket. Fazekas Imréné, Molnár Jenőné, Márkus Alfrédné: egy-egy vidám centruma volt a társaságnak; Tihanyi Vilmosné, Szokolay Oly, Pogány Irén tették teljessé a művészkolónia virágos kertjét. A vidéki színészetet Fodor Oszkár, a pécsi igazgató képviselte, aki a nagyszerű fumei vendéggjáték-sorozat után októberben Itália leghíresebb egyetemi városának, Padovának lesz a vendége társulatával együtt.

Budapest színésztársadalmának reprezentánsa volt egy hónapig Molnár Dezső dr. ügyvéd, a Színészszövetség igazgatója is, akinek Kató lánya szépségdíjat nyert. Rendületlenül itt nyaralt Bárdi Ödön, Dénes Oszkár, Gárdonyi Lajos, a kis Kerekes György és akivel kezdeni kellett volna a névsort: a bábajos Makay Margit, nővérével, a szép Makay Gabival. Dénes Oszkáról itt az a hír járta, hogy ugyanabban a percben egyszerre három helyen is látható.

— Hja, apuskám, — mondta nevetve Dénes Oszkár — érteni kell a „sodródáshoz“. Engem, apuskám, csak a barátaim autóján láthattok. Ezért vagyok ott mindenütt.

... Még néhány nap és ismét otthon lesznek a válogatott asszonyok és legények. A publikum mondja majd meg, használt-e nekik a pár hetes tengerparti pihenés. A magam részéről határozottan jójelnek tartom, hogy a sikerdús magyar szerzők a tantiémeken kívül mást is költöttek a nyáron. Váljék egészséggükre!

Az abbáziai író- és művészkolónia nevében szeretettel köszönt
Eugenius.

Appassionata

— Regény —

Irta: Szabó Mária

IX.

Olyan csend volt a szobában, mint a természetben viharok előtt. Mártától egész életében mindig gyorsan vitt az idő, most mintha leültek volna a percek, mozdulatlanlanságba süllyedt minden.

A szíve is megállt. A vérét nem továbbították tovább az erek. És visszafojtotta a lélekzetét is, mintha bűn volna az élet minden rezzenése.

Nem bánta meg, hogy itt maradt, — sőt úgy érezte, ez az egyetlen lehetőség. Hogy már régen, öröktől fogva itt kellett volna lennie és várnia kellett volna, hogy mit mondhat még a különös férfi... És félnie kellett volna, mint most, hogy mivel bántja, gyanúsítja meg. De nem haragudni! Nem!... Beleképzelné magát a helyzetébe, — a szegény vak helyzetébe... És elvinni a szíveit, — ezt sem maga miatt, hanem mert őt sebezhetik legvéresebbre.

Annyira úrrá vált rajta ez a felkészültség, hogy szinte meglepődött, mikor a férfi csak azt kérdezte:

— Mikor halt meg az édesanyja?

— Régen... Tízennégy éve már.

— És az édesapja?

— Alig egy éve... De tulajdonképpen a háború utolsó évében ment tönkre. Az egészsége akkor halt meg.

— Az én látásom is.

Mártának szívzorulást okozott a végiggondolás, hogy ennek a szerencsétlen férfinak meghalt a látása. Istenem, akinek a látása meghal, meghal félig maga is. Felsőhajtott:

— És... és teljesen?

Megborzadt a szó kimondásától, de a férfi így is megértette:

— Teljesen vak vagyok.

A leány összekulcsolta a kezét és felzokogott.

Szécsy az ajkára harapott.

— Látja, ettől borzadok! Ettől a szájalomtól! És a szájalom megszokássá válásától... Mert mindenki így kezd. De a szájalom nem képes sokáig elűzni az unalmat. Hiszen az vesz engem körül... Az unalom. Olyan ez, mint a börtönfal, — csak néha bújik be rajta egy kis jóság és szeretet... De mostanában már én bujok el előle. S látja, ezt előre megmondta a kezelő professzorom. Hogy igyekezzem az életemet berendezni arra az időre, mikor az emberek szánakozása elalszik, vagy a hasonló sorsúak látásába beleszokik. Mert akkor egyedül fogok maradni. S ha fel nem készülök erre, ez az egyedülmaradás katasztrófális lesz, — embergyűlölővé tesz...

— És?

— És nem készültem fel előre... Mindez csak később vált igazsággá bennem. Hiszen eleinte mindenki jó volt hozzám. Mindenki szíveskedett. Sőt még untam is a látogatásokat. Fárastottak a szórakoztatni akarók, bosszantott a sok vizasztalás és a hasonló esetek felsorakoztatása. Aztán egyszer csak kezdtek elmaradozni az emberek. Új érdekkörök alakultak. Új alakok tolokodtak közém és a barátaim közé. Egyedül maradtam. Csak a bácsi, meg a néni változatlanul jók... De... Ez csúnya tőlem... Hogy is mondjam...

— Ők nem elégitik ki.

— Honnan tudja?

— Berta nénit kicsi korom óta ismerem. Volt nálunk néhányszor, míg kisanya élt. S azóta is találkoztam vele. Ha Pestre jöttem. Édes, jóságos teremtés, de azt hiszem, túlságosan igénybe veszi a jótékonyt, meg a férje után járás. Miklós bácsit csak felületesen ismerem. De azt hiszem... ő... ő katoná...

Jókedvűen kacagott fel László.

— Pompásan jellemezte. Képzeld, a kedvemért rendeztél ezt az estélyt, felkéri a művészeket, az előbb, mikor bevezetted, megkérdezte, hogy mit is játszik hát a zongoraművész? Elfelejtette, hogy az Appassionatát!

Halkan, távolbajáró lélekkel ismételte meg Márta a szót!

— Az Appassionatát...

Érdeklődve figyelt fel Szécsy:

— Ismeri?

— Gyermekkorom óta.

— Szereti?

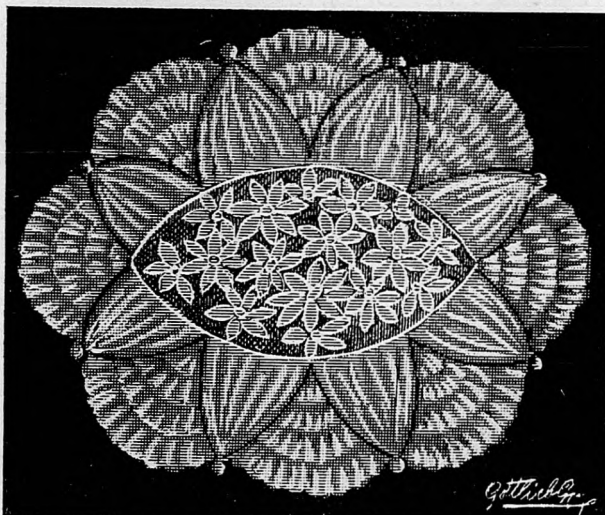
Ez a kérdés megint támadó volt, de Márta most nem vette észre. A jelenen túlnézve folytatta:

— Nem tudnék határozottan felelni... Az emlékéért feltétlen szeretem. Hiszen kisanyától hallottam... De van benne valami, amit nem értek. Néha felcsendül egy-egy része körülöttem, vagy bennem, magam sem tudom... Elkísér és különös fájást okoz a szívemben. Csodálatos, halk vágy kezd sirdogálni, mintha valami kikíváncsoznék a szívemből... De mégis, talán amúgy is szeretem inkább. Csak zavar és kínoz, hogy nem értem.

A férfi teljesen a lány felé fordult már. Forgatta és nézegette az értelmében a lassan hulló halk szavakat s mikor a lány elhallgatott, egy pszichológus ellentmondást nem tűrő bizonyosságával állapította meg:

— Még soha sem volt szerelmes.

Megütközve szorította Márta a szívére a kezét... Hát

Diványpárna. Gottlieb Gyula iparművész eredeti terve

más is megérezte már, hogy ő nem olyan, mint más? Hogy az érzései közül hiányzik valami?

Remegő hangon kérdezte meg:

— Honnan tudhatná ezt?

Szécsy elmosolyodott a lány megmutatózó felindulásán. Olyan érzése volt, hogy nagy szenzációkat rejtegethet ez a váratlan összehatalkozás.

Márta megegyeztet megkérdezte, sürgetve, szorongva:

— Honnan tudhatná ezt, hiszen nem ismerhet?

— Csak onnan, hogy nem érti az Appassionatát. S abból, hogy mégis szereti, még mást is sejtik.

— Mit?... Mit sejtet még?

— Azt is megéreztem, hogy nagy, lefojtott szenvedély szunyadhat a lelkében.

Márta finom, szép arcán kérdések rohantak át. Kérdezni nem tudott, de a vakemberbe így is átsugárzott a sok hogyan és miért.

— Ha nem unja, elmondom, mit jelent nekem az Appassionata.

Márta felállt. Különös kényszer hajtotta, hogy tegyen valamit. Talán, hogy elődázza ezzel is a várt és félt szavakat, talán csak az előbbi szédülő vonzódás cselekvéssé ért mozdulatával húzta karosszékét a másik mellé, úgy, hogy most mindketten szemben voltak a hangversenyterembe vezető szoba ajtajával.

A vakember figyelt, mit csinál és helyeslően bólintott.

Sokkal jobb is így! Torz dolog volt mindig fordulnom a hangja után.

A lány felkönyökölt a szék karjára. Mintha megérezte volna a felkészültségét, Szécsy azonnal beszélni is kezdett.

— Én úgy érzem, mintha egy lélek szunnyadna békésen, érintetlenül. Az ismeretlenek csendben, meghűződvá várnak a mélyén. S valahonnan ujjongó, ébresztő hangok fonódnak az álmódásába. A lélek megremeg... megborad az ismeretlenek felébredésétől. Talán menekülne is, de nem lehet, hiszen minden elkövetkezendőt magában hordoz már. És hiába minden vívódása, minden élni, vibrálni kezd benne. Megmozdulnak a vágyak, felujjong a sejtés és nyöszörög a szorongás, hogy megállás nélkül megy el mellette a szépség...

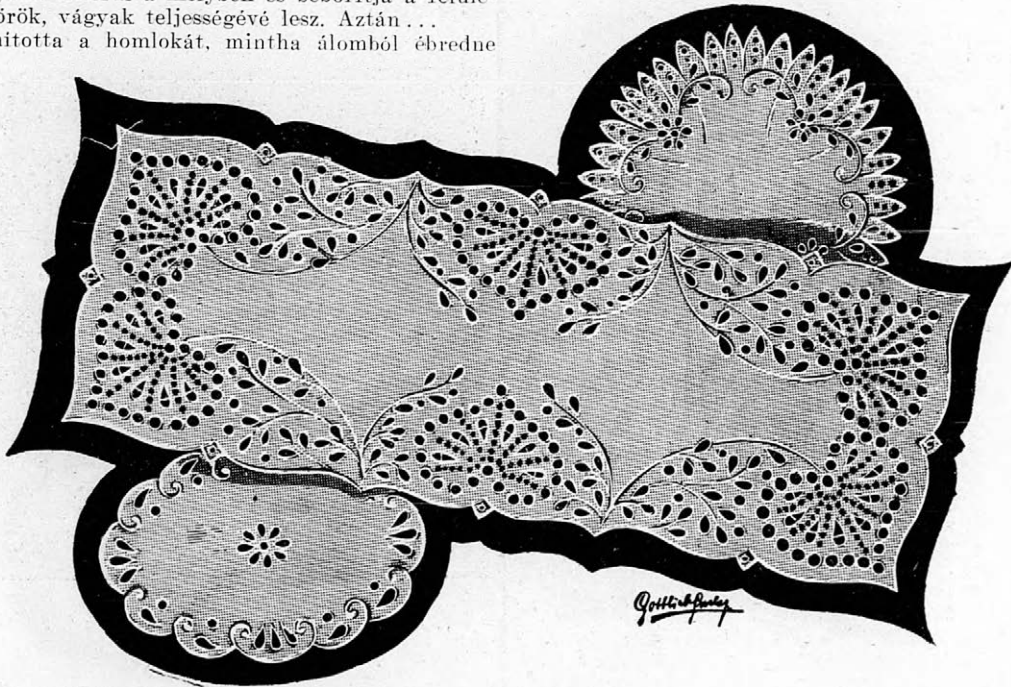
Márta nem mert lélekzeni. Hiszen ez szóról-szóra az volt, amit ő szavakba foglalni nem tudott volna, de amit érzett, tökéletesen érzett most. A vakember figyelt, mintha megerősítést várna... De talán így is megfogta a lány szorongását, mert szinte boldogan folytatta tovább:

— Igen... És lassan a szorongások és visszarettenések felébe lépve urrá válik a szépség. Nő és fejlődik, minden mást lenyom. Elterül a mélyben és beborítja a felületeket. Gyönyörök, vágyak teljességévé lesz. Aztán...

Végigsímitotta a homlokát, mintha álomból ébredne

Márta összeresztte. A megütöttek önkénytelenül védekező mozdulatával kapta arcához a kezét. Bár minden szót magára vonatkoztatott, mégis elviselhetetlenül kínos volt neki, hogy más, — ez a csodálatos férfi is rá vonatkoztassa. A vakember átnyult, mintha a kezét akarná megsimogatni, hogy megbátorítsa. De a szék karján nem találta meg. Lassan vonta vissza karesú, ideges kezét.

— Kár így megijednie. Miért fél attól, hogy egyszer csakugyan életbe zsendülhet a szívében ez az érzés? Ez a különös, nehezen elemezhető érzés... Mert ez nem szeretet, — de nem is az úgynevezett szerelem. Egyik sem jó meghatározás. Hiszen két formába nem lehet beleszorítani a férfiak és nők viszonyának határtalan lehetőségű összetettségeit. De ha a két fogalomhoz ragaszkodunk, akkor meg éppen nem osztályozhatnám egyikbe sem a magában megsejtett érzést. Mert a szeretet a hibákat tisztán látó, megbocsájto vonzódás. Hasonlatos az anyasághoz, — az erősebb érzése, amelyet ajándékoz a gyengébbnek. Igazi férfinek nem kell az ilyen ajándék. A szerelem meg tiszta elfogultság. Semmi tökéletlent meg nem látó, levegőben járó, felisteneket teremtő. Öntudatlanul az én kultusza,

Futó és torta-terítő. Gottlieb Gyula iparművész eredeti terve.

és Márta gépiesen csinálta utána ezt a mozdulatot. A meleg férfihang tragikusan sejtelmessé változott:

— Aztán egyszerre megretten a lélek, most már bizonyos, hogy veszély közeledik! És csakugyan, jön a vihar. Térdre roppan előtte minden védekezésül elébe vetett akadály. A villám belesújt a boldogság tavába. Fenéig korbácsolja fel az elbékélt hullámokat. A kinyílt örömvirágok hervadtan zsugorodnak össze. Megsemmisül minden meglévő. Titáni harcban győzi le a kegyetlen sors magát a lelket is.

Mártából felzokogó sóhajtás fakadt.

A vakember mintha sajnálná szavai dúló hatását, békítően mondta, a rossz végű mesét átformáló szánakozó szülék melegségével.

— Még nincs vége kérem! Az igazi szépség még csak most következik! Mert a romok felett új élet sarjad! Szépséges, megfoghatatlan, mélységből eredő élet, amely erősebb az eddiginél is! És ennek már nem árthatnak a viharok.

A lány szívében ujjongó megkönnyebbülés énekelt. Hátradölvé, álmódzva nézett bele a most hallottak mélyébe. És Szécsy a varázslók csendes, fölényes mosolyával mondotta:

— Most már bizonyosan tudom, hogy mindent lebiroán erős, örökézés várja lelkében a megszületését.

— a magából kitermelt elképzelések másban keresése. Beteg dolog... S van még egy harmadik forma is, amelyről beszélni nem illik, de hogy mindenki érzi és érezteti ezt, őszinte pillanataiban talán még a legalszermérmesebb sem tagadhatja le maga előtt legalább. Tudja ugye, hogy az egészséges, őszönös érzékiességről beszélek. Tiszta önzés. Örökösen elfogadásra kész, csak önmagáért él, — ebben sincsen szépség... Így egyedül nincs.

Zavartan suttogetta a leány:

— Én... Én ezt nem értem...

Szécsy most, hogy megkezdte ezt a gondolatzálat, inkább magáért, mint a lányért bonyolította tovább, hogy meglássa a végső befejezést.

— Talán még úgy lenne a legjobb, mondjuk: a legszébb, ha az elnéző és megbocsájto szeretet, tehát az adásvágya párosulna az egészséges érzékiességgel. Így lelki és testi harmóniát hozhatna az együttes élet. De ha a szerelemhez, az önimadás egyik formájához párosul az érzékiesség, akkor az elképzelésnek megöloje lesz a valóság s ez a kiábrándulás megöli mindakét összetevőt.

Vékony, barnás ujjával megsimogatta fényes, sötét haját. Mosolyogva figyelt a leány felé. De nem kelt szó az elfogultan hallgatóból.

— Most hangosan gondolkoztam. Mégsem kérek bocsánatot. Pedig tulajdonképpen különös fiatal leány előtt

eszmefuttatást rendezni. De ezt is az Appassionata váltotta ki...

Márta kétszer próbált szólani, míg a hangja engedelmessé látgult:

— Kérem, ne... ne sajnálja, hogy benézhettem a gondolatai közé. Olyan különös, új nekem az, amit mond... És hogy az ilyenről beszélhetnek is az emberek... Ugye nagyon sokat gondolkozik?

— Időm van elég a gondolkozásra... S néha egészen szórakoztató eljárásani egy-egy gondolattal...

Rémülten nézett rá Márta s a hangja is elárulta ezt a rémülést.

— De most... Ugye most nem csak játszott?

A vakember visszaparancsolta ajkáról a mosolygást. S a leány őszinteségével megmutatózó nagy naivitás megett olyan tisztaságot sejtett meg, amely csaknem meghatotta.

— Nem. Most igazán nem játszottam... Igazán érzem, hogy így van, ahogy elmondtam.

Márta egyszerre szeretett volna feleletet magányos élete ezer kintzó kérdésére. És épen ezért nem mert kérdezni semmit, ami önmagát még erősebben megvilágíthatta volna. Ugy érezte már így is, hogy hirtelen átlátó szavá üvegsült, hogy a vakember nézés nélkül imbolygó kék szeméi meglátták minden rejtőzködő gondolatát. Így született a másforma kérdése:

— És — és mit csinál még a gondolkozón kívül? Szécsy kissé mogorván-vont vállat; erőszakosan akarta széttépni pillanatnyi meghatódottságát.

— Miért érdekli ez?

... Az ő helyébe kell képzelnem magam. Nem szabad fellázadnom, — vivódott Márta. És szomorúan csegett a hangja:

— Megbántani nem akartam...

A vakember újra kinyújtotta a kezét. Tétován kereste meg a leány karját és végigsimította.

— Nem. Tudom, hogy igaza van. S én, ahelyett, hogy hálás volnék, mert akadt valaki, akit ma érdekel a sorsom, visszariasztom. Megbántom. Pedig jól is esik az érdeklődése. Csak nem tudom, megérti-e, megértheti-e a feleletemet?

— Megpróbálom.

Szécsy cigarettatárcát vett elő. Öngyújtóval gyújtott rá, biztos, egész mozdulattal. De mikor a hamutartót kereste, már újra réveteg volt ez a mozdulata. Márta egészen melléje tolt a közelében álló kisasztalt és kezeügyébe tette a hamutartót.

A vakember meglepetten fordult feléje.

— Köszönöm. De honnan tudta, hogy ezt akartam? — Ó ez olyan természetes.

Felkönyökölt a szék karjára, egészen a férfi felé fordult és úgy kérdezte:

— És most mondja el kérem, mi tölti ki a napjait?

Szécsy hátradőlt. De nem kezdetett beszédbé, mert újra taps hallatszott át s pár pillanat múlva a hall felőli ajtón benézett a hirtelenszöke fiatalember, aki a Márta bejövésekor az ajtóban állt.

— Nem parancsol valamit, nagyságos uram?

A vakember türelmetlenül intett:

(Folytatjuk.)

Szőrmebunda

vételnél, ha tényleg még akar arról győződni, hogy közel félszázados cégemnél

szakember kezéből a legjobbat

kapja, akkor vásároljon csupán nálam és biztosítom róla, hogy sehol sem vehet jobbat olcsóbban, mint

CSERY GYULA SZÜCSMESTERNÉL

Alapítva 1884.

IV. Prohászka Ottokár-utca 3.
(volt Papnövelde-utca)

Kipróbálta Ön is talán?
Ugy-e legjobb szer a SALAN!

Szemtől-szembe

EZT A TÖRTÉNETET az Adria partján, egy fashionable fürdőhelyen hallottam. Az egyik előkelő panzió tulajdonosa, korrekt és germán fegyvelmezetszerű férfi mondta el. A fürdőhely három alantas származású bennlakójának egy-egy fia egész haditervet dolgozott ki a nyárra, hogy könnyű és erkölcstelen módon pénzt szerezzenek. Jó ruhát kerítettek, alighanem lopás útján és minden este az úgynevezett „előkelő” tánchelyiségekben sorra meg-táncoltatták az éltebb hölgyeket, akikről igen pontos információkat szereztek be pincéri és szállászobaleányi összeköttetések révén. A hölgyek természetesen uriembernek nézték a három csirkefogót, akik hol mint mérnökök, hol mint bankigazgatók és gyárosok szerepeltek. A dolog vége ismeretség és zsarolás lett. A fickók anonim leveleket küldöztek a kompromittált asszonyoknak, akik ijedtükben fizettek, mint a köles. Sablonos história, mondják önök, akiket az élet sokkal durvább és fájdalommasabb esetekkel is megismertetett és szó sincs róla, hogy most én itt felháborodjak és tüzes villámokat szórjak a magukról megfeledkezett, kalandvágyó, lipótvárosi öregedő nőkre. De egy tanulsága van a skandalumnak: sürgősen be kell szüntetni azt a vakmerően elharapódzott szokást, hogy nyilvános tánchelyeken vadidegen férfiak azt vihessék táncba, akit akarnak. Jó-érzésű, ízléses nő nem engedheti magát megforgatgatni ismeretlen által és aki engedi, az magára vessen, ha szmokingos betörők és monoklis zsarolók karmai közé kerül.

*

AZ AKADÉMIA sohasem álmodott vagyonhoz jutott egy ritka nemesszívű magyar főúr pazar jótékonyága révén. Vigyázó Ferenc gróf minden magyar mecénások élére került azzal a rekord-adománnyal, amely Széchenyi István gróf Tudós Társaságának földi életét örök időkre gondtalanra tette. Dicsőség a nagy halottnak és — fokozott figyelem az Akadémia munkássága iránt. A világháborús összeomlás óta a magyar tudományosságának ez a centrális helye is szelűtötten, sorvadtan tengette életét, mígnem az állam segítő keze feléje nyult és a nagybeteg lábadozni kezdett. A Vigyázó-féle injekció csodát kell, hogy műveljen: Akadémiai megújodását, lázas munkaritmusát, áldásos tevékenységét várjuk a másfél évtized óta szikkadt magyar ugaron. A rengeteg vagyon rengetek felelősséggel jár. Az Akadémia ezentul nem elégedhetik meg folyóiratok, könyvek kiadásával és pályázatok hirdetésével. Ezt eddig is, — úgy ahogy — megteti. A sok millió pengős évi jövedelem a tudományok népszerűsítését, a szegénységben tengődő tehetségek — még pedig nemcsak tudós-jelöltek, hanem írók és művészek támogatását mint szent kötelességet hárítja az Akadémiára. A hatalmas Vigyázó-vagyon ma már nemzeti vagyon. Mindnyájunk szeme ott lesz azokon az akciókon, amelyekre a tudós társaságnak el kell határoznia magát. Csak egyet nem lehet csinálni az Akadémiának, a „fortvurstlizás” politikáját. Termékeny gondolatokat, teremtő munkát vár a nemzet a dúsgazdaggá lett Akadémiától.

*

LÓGÓ ORRAL járnak körül a magyar sport lelkes hívei, akiket vízipóló-csapatunk nagyszerű mérkőzése után

egy váratlan kudarc szinte gyászos hangulatba temetett. Többi atlétánk sem hozta meg azt a döntő sikert, aminek biztos tudatába bizonyos naivitással valósággal belerögzítettük a reményeinket. Mi nem vagyunk hajlandók gyászfátyolt ölteni, sőt örvendező lélekkel harsognuk, hogy a magyar bajvívók derekasan vettek részt a világ nemzetekinek nagy tornáján. Magyar betegség: a legtöbbet becsülni és a legkevesebbet lenézni. Igen, a legtöbbért, a mindenért kell küzdenünk és minden áldozatot meghoznunk, de ha itt-ott alulmaradunk, nem szabad megengednünk, hogy csüggedés végyen rajtunk erőt. A sport eléggé reális próbája az emberi akaratkak, a testi képességeknek. A szervezettel ugyan nem engedelmeskedik mindig a léleknek, de az eredményt tisztán megítélhető körülmények befolyásolják. Hangulatkeltés, elfogultság, gyűlölet vagy rokonérzés közömbösek a sikerre nézve. Nekünk, magyaroknak, akik a történelem bizonyosága szerint a hangulat rabjai voltunk és vagyunk, a sport realitásából sok mindent lehet megtanulnunk. Először is azt, hogy az ellenfél erejét lebecsülni ép olyan káros, mint a saját erőnket túlbecsülni. Másodszor azt, hogy a nemzetek versenyében a mi elenyészően kis számunk mellett minden csöpp eredménynek fokozott jelentősége van. Harmadszor azt, hogy a kudarc ép olyan relatív valami, mint a siker. Kudarcból már sokszor nőtt ki a legnemesebb akarás és siker, viszont nem egyszer láttuk, mint mállik széjjel a lehangosabb siker. A magyaroknál is kisebb finn nemzet megelőzött bennünket a test Olympiásán, de melyik — hozzánk hasonlóan csekélyszámú, sőt kétszerakkora nemzet mondhatja el, hogy — teszem azt — a drámaírási Olympiásán az utolsó húsz esztendőben megelőzte a magyart? Pedig, ugyebár, ez is valami. Ne járjunk hát körül borús homlokkal és vérző orral, magyarok!

*

ÖT VÁROST nevezett meg a kultuszminiszter, ahol a színház városi kezelésbe vételét kívánatosnak tartja. Szeged után Debrecenben, Pécsen, Miskolcon és Győrött vár Klebelsberg Kunó gróf több áldozatkésztséget a közönség részéről, mert attól tart, hogy a budapesti nagy színházak nemsokára kifognak a színészpótlásból, amely boldogabb időkben a vidéki színházok feladata volt. A miniszter e célra nagyobb összeget vesz föl a jövő évi költségvetésbe és akik tudják, hogy amihez Klebelsberg energiája hozzányúl, abból eredmény lesz, nem kételkedünk, hogy két három év múlva öt városi színháza lesz Magyarországnak. Mit jelent ez? A nagy vidéki városok publikuma tele van panasszal, hogy ha gondos, összevágó, szép előadásokat akar látni, Budapestre kell jönnie. Az állami és városi támogatás mellett lehetővé válik, hogy az a sok tehetség, aki az elszegényedett fővárosban nem tud elhelyezkedni, elúnjja a további meddő várakozást és vidékre megy, ahol biztos existenciát talál s nem kell lemondania a reményeségről, hogy a fővárosi Mekkába visszakerül. A másik probléma tisztán irodalmi jellegű. Benfentes színházi emberek tudják csak, hány kitünő író dermeszt tétlenségre az üzleti vállalkozássá alakult magán-színházak kényszerű kassza-politikája. Kvalitások darabok garmadája hever a színházi irodák könyvespolcain és álmodik sikerről, elismerésről, tapsról. De hol a direktor, aki a tömegizléssel szembefordulni merészel, akinek elég mély és teli a zsebe ahhoz, hogy az elmaradó bevételt a jól teljesített kötelesség és a lelki kielégülés érzésével egyensúlyozottan tekinthetné? A jól szervezett vidéki színházakra várna a feladat, hogy a hallgatásra ítelt drámaírókat és zeneszerzőket megszólaltassa. Így aztán kettős hivatást töltené be az öt magyar város színháza: új, diadalmas író-generációt és friss, kitünő színész-nemzedéket adna a fővárosnak, tehát az egész országnak és tovább haladva: a külföldnek. A tehetségek szelekciója ma egészen szűk területen. Budapest néhány színházában, szerkesztőségében és könyvkiadóüzletében megy rége. Tágítani kell a kereteket, levegőhöz kell juttatni a nyilvánosság előtt elzárt talentumokat. Öt magyar város rajta, lássuk az igazi, szép és lélekemelő szellemi Olympiászt!

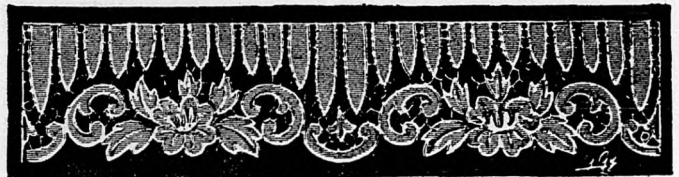
Molitor.

Kézimunka

Rovatvezető: *Gottlieb Gyula iparművész, kézimunkaspecialista, Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 17. Telefon: Aut. 811-26.*

Lapunk mai számában az alább felsorolt kézimunka-rajzokat mutatjuk be:

Gömbölyű ollózott terítő 90/90 cm. nagyságban, madeira himzéssel és filé közép motívummal. Vékony batisztra rajzolva tüllel együtt	5.20 P
Szurt sablonja $\frac{1}{4}$ milió	1.20 „
Hozott anyagra rajzolva	1.20 „
Diszpárna aplikált virágokkal túllalapon. Batisztra előrajzolva, túllalappal együtt	2.40 P
Készen hímelve, montirozva finom selyemmel, pehellyel töltve	70.— „
Szurt sablonja	1.20 „
Székényesik angol madeira és richelieu himzéssel 18/115 cm. Finom batisztra előrajzolva 5 drb.	6.— „
Finom lenbatisztra rajzolva 5 drb.	15.40 „
Hozott vagy küldött anyagra rajzolva 5 drb.	2.— „
Szurt sablonja	2.— „

Székényesik. Gottlieb modell.

Futó 40/120 cm. madeira himzéssel lenvászonra rajzolva	7.— P
Ugyanez batisztra rajzolva	3.— „
Ugyanez lenbatisztra rajzolva	8.— „
Hozott anyagra rajzolva	1.20 „
Szurt sablonja	1.— „
Ugyanez 50/150 cm. nagyságban lenvászonra rajzolva	8.50 „
Ugyanez 50/150 cm. nagyságban batisztra rajzolva	4.— „
Ugyanez 50/150 cm. nagyságban lenbatisztra rajzolva	10.— „
Szurt sablonja	2.40 „
Ovális tálcakendő 30/30 cm. batisztra rajzolva	1.— „
Szurt sablonja	—60 „

Teljes tisztelettel:
Gottlieb Gyula iparművész.

TALÁLKOZÁS AZ ERDŐN

(Szembejött valaki velem az erdőn.)

Tavaszt sirató erdőben jártam,
Kopasszá vált vén fák égnek meredtek
S megrikatta a bús avart lábam.

Életem keresztjét sírva vonsoztam,
Azt hittem tovább nem birom vinni
S haldokló erdőn letörök holtan.

Szembejött akkor valaki velem,
Bánatos, szelid szemébe néztem:
Arcáról hulltak piros vérgyöngyök,
Lábát feltépték kemény göröngyök
S megváltó útját megadórn róttá.

(Kereszem könnyen hordom azóta.)

Ifj. Rónay György.

Mit főzzek?

Augusztus 21. Kedd: Húsleves reszelttésztaival, főtt-hús, pirított darakörítés, snidlingmártás, palacsinta csokoládékrémrel töltve, gyümölcs. **Vacsora:** Töltött galamb sütve, paprikasaláta, kukorica, gyümölcs.

Augusztus 22. Szerda: Gombaleves, töltöttpaprika, szilvágombóc. **Vacsora:** Rántott csirke, petrezselymes burgonya, uborkasaláta, gyümölcs.

Augusztus 23. Csütörtök: Karfiollevés, töltöttkáposzta, mogyorós pudding. **Vacsora:** Libaháta egybesütve, sült burgonya, kovászos uborka, gyümölcs.

Augusztus 24. Péntek: Francia burgonyaleves, karfiol sütve tejjel és vajjal, túrósgombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Kirántott harcsa tartármártással, kukorica, gyümölcs.

Augusztus 25. Szombat: Paradicsomlevés piritott zsemlyével, vagdaltpecsenye, tökfőzelék, kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Libamáj kirántva, tojásrántotta, párolt paprika-körítés, gyümölcs.

Augusztus 26. Vasárnap: Ragoulevés, töltöttgomba, kovászosuborka, sültcsirke, széna-szalmakörítés, vöröskáposzta-saláta, kukorica, jéghegy. **Vacsora:** Hideg kacsasült, vegyes kompót, fagyalt ostyával.

Augusztus 27. Hétfő: Zöldborsólevés, savanyútüdő makaronival, kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Hirtelensült rostélyos, burgonyakroket, paprikasaláta, gyümölcs.

Augusztus 28. Kedd: Egreslevés, bőrös sertéssült, zöldbabfőzelék, madártej. **Vacsora:** Paradicsomos csirke, tarhonyakörítés, sajt, gyümölcs.

Augusztus 29. Szerda: Húsleves libaaprólékból, főtt-hús, gombásrizskörítés, kapormártás, almásrétes. **Vacsora:** Körített liptói, szalámi, szardinia, sajt, gyümölcs.

Augusztus 30. Csütörtök: Zöldbaleves csipetkével, paradicsomos káposzta, sültkacsa, kakaószelet. **Vacsora:** Kirántott borjúvelő, vegyes franciasaláta, kukorica, gyümölcs.

Augusztus 31. Péntek: Halászlé, kukorica, turósbéles, gyümölcs. **Vacsora:** Lecsó, tojásomlett, kovászos-uborka, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 21. Kedd: Húsleves reszelttésztaival, főtt-hús, pirított darakörítés, snidling-mártás, kukorica. **Vacsora:** Tojásomlett, párolt zöldpaprika, kovászos uborka, gyümölcs.

Augusztus 22. Szerda: Gombaleves, szilvágombóc, kukorica. **Vacsora:** Parizer, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 23. Csütörtök: Karfiollevés, töltött káposzta, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásogaluska, fejessaláta, gyümölcs.

Augusztus 24. Péntek: Francia burgonyaleves, túrósgombóc, kukorica. **Vacsora:** Aludttej, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 25. Szombat: Paradicsomlevés, piritott zsemlyével, vagdalt pecsenye, tökfőzelék, kukorica. **Vacsora:** Burgonyapaprikás virslivel, uborkasaláta, gyümölcs.

Augusztus 26. Vasárnap: Apróléklevés, rántott-csirke, burgonyakörítés, paprikasaláta, almásrétes. **Vacsora:** Hideghús, vegyeskompót.

Augusztus 27. Hétfő: Zöldborsólevés, savanyútüdő gombóccal, kukorica. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 28. Kedd: Egreslevés, párolt felsál, zöldbabfőzelék, kukorica. **Vacsora:** Körített liptói zöldpaprikával, gyümölcs.

Augusztus 29. Szerda: Húsleves libaaprólékból, főtt-hús gombás rizskörítés, kapormártás, kukorica. **Vacsora:** túró, tejjel, gyümölcs.

Augusztus 30. Csütörtök: Zöldbaleves csipetkével, paradicsomos káposzta fejhússal, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásomlett, kovászosuborka, gyümölcs.

Augusztus 31. Péntek: Halikraleves, lecsó, túróslépeny. **Vacsora:** Kirántott hal, burgonyasaláta, kukorica, gyümölcs.

Háztartás

Paradicsomos csirkelevés. A csirkét megtisztítás után feldarabolva zöldpetrezselyemmel puhára pároljuk, teszünk rá egy kanálnyi lisztet és szépen megpirítjuk. Ezalatt paradicsomot főzünk egy félfej hagymával, áttörjük és ennek levével feleresztjük, megsózzuk, izlés szerint

édesítjük. Tálalás előtt egy féldeci tejjel adurk bele.

Előétel. Velő-tekeres. Háromdeci lisztet hétdeci tejjel jól összekeverünk és folytonos keverés közben főni tesszük. Azután lehűtjük és egyenként 8 tojássárgáját, egy kevés sőt és végül keményre vert habot adunk bele és zsírral kikent tepsibe kisütjük. Ezalatt egy marhavelőt megabálunk és áttörünk. Adunk bele 4 tojássárgáját, sőt, borsot, finomra vágott petrezselymet, tejjel egy evőkanállal, négytojás habját. Mindezeket összekeverjük és a kisült tészta tetejére tesszük, tekeresnek felhajtjuk és ismét a sütőbe tesszük. Egészen tálaljuk és forró vajjal leöntjük.

Rántott libamáj. A libamáját elkészítésig tejben áztatjuk. Készítéskor keskeny szeletekre felvagdadjuk, megsózzuk, megborsozzuk, lisztben, tojásban, zsemlyemorzsa-ban megforgatjuk és forró zsírban megsütjük.

Csirke németesen. A csirkét megtisztítjuk és szokás szerint földaraboljuk, a húsát szalonnaszeletekkel tűzdeljük meg. Egy lábos alját rakjuk ki vékony szalonnaszeletekkel, adjunk reá néhány vékony karikára vágott vöröshagymát, tegyük rá a csirkekarabokát a megtűzdelte részével fölfelé helyezve, öntsünk rá 2 deci tejjel és 2 deci fehérbort, adjunk hozzá szerecsendióvirágot és borsot, zsemlyemorzsat, 5 deka vajat darabokra vágva és tegyük sütőbe, míg a csirkehús megpuhul és szépen megbarnul. Ha elkészült, a csirkehúst szépen tálra rakjuk és levét átszűrve töltjük rá.

Paprikás rostélyos. A rostélyos szeleteket vékonyra verjük és besózzuk. Vöröshagymát apróra vágunk, zsírban megpirítjuk, teszünk bele rózsapaprikát és azután beleszórjuk a szeleteket. Fedő alatt puhára pároljuk. Tálaláskor bőven adunk tejjel a levébe.

Budapest, Póstaíók 32

KÉRJEN ÁRJEGYZÉKET
ÉS RENDELŐLAPOT

Receptek

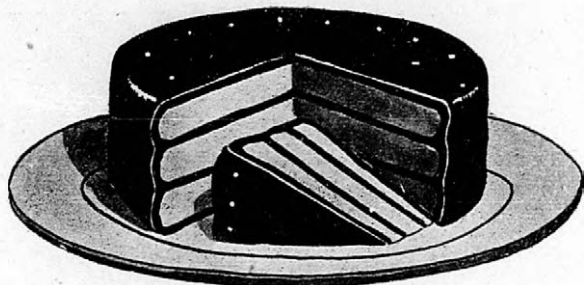
Mandulás-perecek. 25 deka írósvajat ugyanannyi liszttel összegyúrva, hozzáadunk 16 deka citromon ledörzsölt cukrot, 2 tojássárgáját. A tésztából pereceket formálva, tojásfehérjével és darabos mandulával meghintve, sütőben megsütjük. Balla Józsefné, Gödöllő.

Csokoládékrem. Félliter tejet felforralunk, teszünk bele 12 deka cukrot, kevés vaniliát, 4 kanál reszelt csokoládét és megfőzzük. Ha langyosra kihült, 3 deka feloldott zselatint és egy deci tejszínhabot is vegyítsünk bele, azután fagyasszuk meg.

Istvánffy Andrásné, Rákosszentmihály.

Tejfőlös krémmel töltött lepény. Félliter lisztet táblán 12 deka vajjal eldörzsölünk, hozzáadunk egy egész tojást, egynek a sárgáját, egy csipet sót és két deka nagyon kevés tejben egy kávéskanál cukorral megkelesztett élesztőt. Mindezekkel összegyúrjuk s ha még kemény a tészta, tejfölt adunk bele, hogy rendes keménységű legyen. Jól kidolgozzuk és azután kinyújtjuk akkorára, hogy a tepsinek az oldalát is elfedje, hogy a széleit a megtöltés után visszahajthassuk. A töltelék a következő: Egy tálban összekavarunk egy félliter jó kemény tejfölt, 5 tojássárgáját, 2 evőkanál lisztet, 3 evőkanál olvasztott vajat, negyedliternyi áttört túrot, egy csipetnyi sót, annyi cukrot, hogy jó édes legyen és végül 5 tojás kemény habját könnyedén közé vegyítjük. Ekkor beleöntjük a tésztával bélelt tepsibe, a tészta széleit körül felhajtjuk, hogy a töltelék ki ne folyjon. Rendes tűznél megsütjük és négyszögletes darabokra vágjuk fel.

Kemény Aladárné, Balatonföldvár.

Mogyoró-torta csokoládéjeggel bevonva.

Levélek. 14 deka cukrot, 14 deka lisztet, 1 tojást, egy kis szegfűszeget és egy kis fahéjat meg citromhéjat jól összegyúrunk, kinyújtjuk és derelyemetszővel négyszögre szétvágjuk, tetejére egy-egy mandulát teszünk és gyöngre tűznél megsütjük.

Miklós Károlyné, Szeged.

Jegeskávé. Nyole deka kávé frissen pörkölünk és két deci vízzel megfőzzük. Félliter tejet 4 tojássárgájával és 12 deka cukorral habosra keverve felforralunk, de csak egy pillanatig szabad forrjon. A tűzről levéve, kihűtjük, hozzáöntünk félliter jó tejszint és a kávé. Habütben folytonos forgatás mellett megfagyasztjuk. (Ha van fagyaltgép, úgy abban fagyasztjuk.) Poharakba kitöltjük és tetejére vaniliás tejszínhabot teszünk.

Székely Aladárné, Almádi.

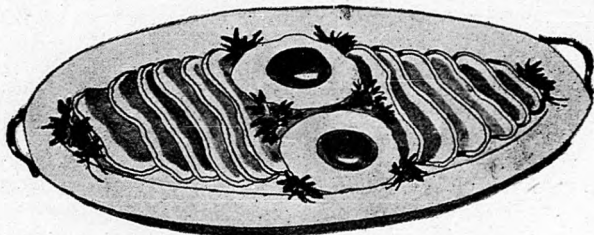
Szilvásgombóc. Egyenlő mennyiségű főtt és áttört burgonyát és finom lisztet, egy evőkanálnyi zsírt, egy kis sóval puha tésztává összegyúrunk, elnyújtjuk, négy ujjnyi széles négyszög darabokra vagdaljuk és mindeniknek középebe egy-egy szem szilvát teszünk és gombóc alakokra összegöngyöljük. A szilvát, mielőtt a gombócba beletennék, megmossuk, magvát kivesszük, tehetünk a közepébe fahéjas porcukrot, vagy cukrozott darált diót, egy kis prézlit és így tesszük a tésztába. A gombócokat sósvízben kifőzzük, és forró prézlis bő zsirban megforgatjuk. Porcukorral meghintve tálaljuk.

Szóllóssy Jánosné, Debrecen.

Befőzés

Tök télire. Fiatal tököt megtisztítjuk, egy tiszta abroszra gyaluljuk és másnapig rajta hagyjuk szikkadni. Ekkor üvegekbe berakjuk és felforralt és lehűtött vizet öntünk rá, legfelül kevés sőt, szalicilt teszünk, lekötjük és néhány percig dunsztoljuk.

Zöldpaprika ecetben. Frissen szedett szép nagy édes zöldpaprikát magjától megtisztítva az alábbival megtöltjük: Érett, fehér káposztát meggyalulunk, megsózzuk, borsozzuk, porcukorral behintjük és két órán át állni hagyjuk, ekkor jól kicsavarjuk és a paprikákba megtöltjük vele; uborkás üvegekbe berakjuk és továbbiakban úgy járunk el vele, mint az ecetesuborkával szokás.

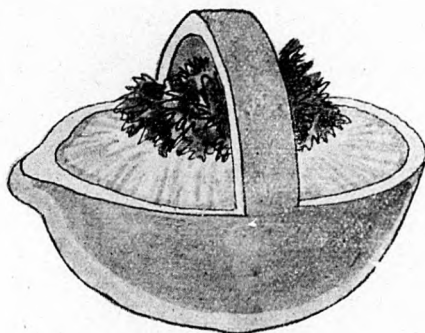

Felszeletelt sonka szervírozása tojással és zölddel díszítve.

Zöldpaprika eltevése. Egy ládika aljára száraz, tiszta homokot hintünk, teszünk rá egy sor érett, hibátlan zöldpaprikát, erre ismét száraz homokot hintünk és így felváltva berakjuk a paprikát, míg a láda megtelik. Az így eltett paprika januárig is eláll, azonban vigyázzunk arra, hogy a homok teljesen száraz legyen, melyet tanácsos előbb kályhában kiszáritani. — Fagymentes pincébe helyezzzük.

Paradicsom-befőzés. Ha szép színű és izletes paradicsomot akarunk kapni, úgy nyersen törjük át és úgy öntjük üvegekbe, de még ennél is izletesebb, ha a megmosott paradicsomot négybe vágjuk és úgy rakjuk be bőszerű üvegekbe, melyet légmentesen lekötünk és gőzben kifőzzük.

Uborkasaláta télire. Szép nagy uborkákat veszünk, megtisztítjuk és mindeniket megizleljük, nehogy keserű legyen közte, meggyaluljuk, besózzuk, kb. 5 órán át sóban hagyjuk, azután szitára tesszük és hagyjuk, hogy a leve lefolyjon róla. Azután akkora üvegekbe rakjuk a salátát, mely egyszeri használatra elegendő, borecettel feltöltjük, felül két ujjnyi táblaolajat öntünk, légmentesen lekötjük és hűvös helyre eltesszük.

Citrom díszítése.

Zöldbab télire. Sokkal izletesebb a zöldbab, ha ecetrel eltéve tesszük, mintha hordóban megsavanyítjuk. A babot sósvízben megfőzzük, levét leszűrjük, jó borecettel gyengén megsavanyítjuk, üvegekbe rakjuk és az ecetrel elkészített levét rátöltjük, légmentesen lekötjük és gőzben kifőzzük.

Tanácsot kérnek

Kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy lejárt előfizetéseiket a megküldött csekklapon szíveskedjenek megújítani, hogy lapunk előállításával felmerülő igen súlyos kiadásokat mi is akadálytalanul fedezhessük.

Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Kedves Főszerkesztő úr és kedves olvasótársnőim! Engedjék meg, hogy én is az önök jóságos szívéhez forduljak tanácsért. Még csak 17 éves vagyok, de már is annyi lelki-

szenvedésen mentem keresztül, hogy egy emberéletre is sok volna. Ne gondolják, hogy egy éretlen gyermek beképzeltése beszél belőlem és tetszelgek magamnak szenvedéseim erős színekkel való festésében. Legyenek önök igazságos bírám és csak a tényeket írom le. Kettlen vagyunk testvérek és én az idősebbik vagyok. Lelkemig megrendülve tapasztalom, hogy az édes anyám engem nem szeret, sőt nem túlozok, ha merem állítani, hogy valósággal gyűlöl. Nem múlik el egy nap sem békességben. Mindig, mindenért én vagyok a hibás, csak én vagyok az, akit dorgálni, fenyegetni kell, pedig én végtelenül szeretem az édes anyámat és hugomat és nagyon boldog volnék, ha ők is megérténe és hasonlóan szeretnének. Az édes anyám gorombasága a hugomat is teljesen elidegenítette tőlem, sőt elkeseredve tapasztaltam, hogy a hugom a besugásokhoz folyamodott és árulkodik reám. Az elkeseredés annyira úrrá lett rajtam, hogy megmondtam az édes anyámnak, hogy ezt a helyzetet már nem bírom tovább és előtte kértem az Istent, hogy bár halnék már meg, mert úgy sem szeret senki. Anyám erre kijelentette, hogy nem bánna ha már holnap lenne. Azóta teljesen levert vagyok, attól félek, hogy megőrülök s vagy meg kell halnom, vagy el kell menjek idegenekhez, mert az édes anyám nem szeret. Szegény édes apám már nem él, aki szeretne és nem hagyta, hogy ilyen egyedül legyek a világban. Már sírni sem tudok és elvesztettem mindenben a hitemet.

Csak arra kérem olvasótársnőimet, vegyék komolyan kérésemet és mutassanak kivezető utat, hogy valahogy megváltoztathassam az édes anyám irántam tanusított ridegségét, hiszen nincs más vágyam, minthogy az édes anyám és a hugom szeressen és én is szeressem őket.

Szíves tanácsukat nagyon várja és hálásan köszöni „Anyai szeretetet nem ismerő fiatal leány.”

Kérem kedves olvasótársnőimet, ki tudna tanácsot adni, mit tegyek, hogy hugomat, aki teljesen egészséges, de sovány, miként tudnám legrövidebb idő alatt és legbiztosabban meghízalni. Nem verszegény, étvágya is jó, hivatali munkája azonban meglehetősen nehéz. Az arzenikúrát az orvos nem látja szükségesnek. Igen nagy hálára kötelezne, aki tanáccsal tudna szolgálni. „Bogaruka.”

Olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, hogy szép, nagy szemű epergyökereket hol szerezhetnék be és hogy kell gondozni, hány évenként kell újra átültetni és napos vagy árnyékos helyet szeret? Ha szárazság van, — mint az idén — lehet-e öntözni? 2. Mi az oka annak, hogy karfioljaim nem hoznak szép, tömött fejeket, hanem teljesen ritkák és hasznavehetetlenek? 3. Ózibarack-fáim mindig tele vannak virággal, de a gyümölcs diónagyságú korában a levelekkel együtt lehull. Szőlőpermettel permetezem, de nem használ semmit. Mi lenne az orvossága, hogy a gyümölcs ne hulljon le és beérjen? Szíves tanácsukat hálásan köszöni „Községi óvónő.”

Melyik nemeslelkű társaságbeli fiatal úriasszony venne pártfogásába egy nagyon finom lelkű, korrekt úrileányt, kinek senkije nincs. Szép lakásom és nagyon jó állásom van. Csak olyan nagyon egyedül vagyok és sem színházba, sem semmiféle szórakozó helyre nem járhatok, mert nincs társaságom. Kérem azon megértő úriasszonyt, ki társadalmi életet él, vegyen pártfogásába és én egész életemen keresztül színtelen lelkibarátnője leszek. Szíves megkeresésüket „Nyuczko” jellegre a kiadóhivatal útján kérem.

Budapesten vagy környéken lakó, feltétlen úri család barátságos ismeretségét keresem, ahol évenként néhány-szor pár napra otthonosan megszállhatnék vagy méltányos díjazás ellenében, vagy viszonzásul én is rövidre üdülésre szívesen vendégül látnám az illetőt körösparti házámnál.

Sterculáné iglói Szontagh Magda gyógyszerész neje, Endrőd (Békés megye).

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek nekem ajánlani egy feltétlen megbízható és dolgozó, idősebb (körülbelül 40 év) gyermektelen özvegy nőt, aki háztartásomat — miután mindketten hivatalba járunk — szerény fizetésért teljesen elvégezné és jövődó gyermekem gondozását is vállalná. Belépés szeptember 1-én. A jó és békés otthont előre is biztosíthatom. Szíves megkeresést előre is hálás köszönet mellett kér

B. Lajosné, Pestszentlőrinc, Vasváry Pál-u. 22.

Középkorú, intelligens úrinő, perfekt német, szépen kézimunkál, fél napi elfoglaltságra úri házhoz ajánlkozok gyermekek vagy felnőtt leányok mellé. Címe: „Korrekt úrinő” jellege alatt kiadóban.

Vidéki elemi vagy középiskolai tanulókat elfogad iskolai felügyeletben jártas özvegy. Akadémiai módszerrel zongoraórát is adok jutányos díj mellett. Cím: „Iskolai felügyelőnő” jellege alatt kiadóban.

Gyermekkisasszonyt keresek 2 éves leánykám mellé, ki hasonló állásban már volt és gyermekkel való bánásmódban jártas. Cím: Gröz Hugoné, Békéscsaba, Gyulai-út 6. **25—45 év közötti házvezetőnő** keresek szeptember 1-re falura, ki dietás ételeket és különféle tortákat kifogástalanul készít és a másoson kívül belső munkák végzését vállalja. Gyermek nincs. Fizetés havonta 40 pengő. Cím: Fekete Imre tanító, Tiszaujfalú, Pest m.

Perfekt német hölgyet alkalmazok 8—9 éves leánykám mellé nevelőnőnek. Zongoratudás szükséges. Fizetés havi 82 pengő. Cím: Központi Szálló, Mezőkovácsháza.

Főzni jól tudó fiatal nő, négytagú családhoz azonnal felvétetik. Fényképes ajánlatok, fizetési igények megjelölésével: Diebold Hermanné, Pesterzsébet, Kossuth-u. 14. alá küldendők.

Szeretetteljes gondozásba vennék úrhölgyet, kinek kellemes otthont nyújtanék, esetleg ápolásban részesíteném. Nehéz felfogású gyereket kitűnő módszerrel előkészítenék, elemiből vagy polgáriból vizsgáztatnám. Hat elemi végzetten előkészíteném és harmadik polgáriba felvételném. Cím: „Magyar úriasszony” jellege alatt kiadóban.

BUTOR

POLGÁRI LAKÁSBERENDEZŐ VÁLLALAT
SIMUNIC ANDRÁS
 Budapest, Károly-körút sarok, Dohány-utca 2. sz.

Teljes lakberendezések, mindennemű kárpitos árúk, szálloda, penzió és amerikai rendszerű irodabutorok állandó kiállítása. :: Előnyös fizetési feltételek.

BUTOR

Hogyan lesz fürdőruhából utcai ruha.

Üzenetek

Helyreigazítás. Lapunk augusztus 10-iki 23. számában a „Receptek“ között megjelent „Hab-koch“ szövegébe a nyomda hibája következtében súlyos hiba csúszott be s ezért az egész szöveget megismételjük: **Hab-koch.** Nyolc tojás fehérjét kemény habbá keverünk ugyanannyi kanál cukorral és ugyanannyi kiskanál barack, ribizke vagy málna-lekvárral. Ezeket egy jó óráig kell keverni, hogy kemény masszát kapjunk. Egy tiszta ruhát nedvesítsünk meg, e habot tegyük bele és gőzben kifőzzük. A 8 tojás sárgájából tejjel és vaniliás cukorral sodót készítünk. A megfőtt gyümölcsdobót üvegtálcra helyezzük és ha kihült, a vaniliás sodót ráöntjük, használatig hűvös helyre vagy jégre tesszük. Piskóta-szeleteket adhatunk mellé. Üsonnára kitűnő. E receptet beküldte: Harkányi Kerékgyártó Ilona, Rábagyarmat.

„Melánia“. A helyzet — szerény véleményünk szerint — megoldottnak és eldöntöttnek volt tekinthető már akkor, mikor a bátyjuk levelé megismerése után a szótlan lehangoltság erőt vett atyjukon s minden további vita, vagy elvéhez való ragaszkodás nélkül eltávozott. E hallgatásából feltétlenül helyesen vélünk következtetni, ha állítani merjük, hogy házassági tervéről véglegesen letejt, mert különben a beavatkozás ellen kikelt volna. Valószínű, hogy az öreg úr számított gyermekei ellenzésére és házassági tervének ismertetése inkább csak puhatolódzásféle volt és nem befejezett tény elé kívánta önöket állítani. Ma a helyzet az, hogy az ügyet legtanácsosabb nem bolygatni. Méltóztassanak az öreg úrral többet foglalkozni, hogy magányosságát ne érezze és ne legyen arra az idegen nőre utalva. Minden attól függ, hogy a családban jól érzi-e magát, mert csak az egyedülvalóság érlelhette meg benne a házasság gondolatát, mely önöknek nem rokonszenves. Meg vagyunk győződve, hogy e kérdés fordulata bennünket fog igazolni. Sziv. üdv. a Szerk.

„Angela“. A kérdezett ügyben méltóztassék Mihályi Ottóhoz, gyógyszeráranyagkereskedőhöz (VI., Podmaniczky-utca 43.) fordulni.

„Egy hü olvasó“. A haj őszülését nem lehet megakadályozni, mivel a festékanyag hiánya okozza, amit semmiféle külső szerrel nem lehet fokozni. A gyakori hajmosás nem befolyásolja. Ha az őszülést eltüntetni akarja, úgy ezt hajfestéssel érheti el. Mi azonban nem vagyunk híve a természetellenességnek és szivesebben látunk egy fiatalarcú hölgyet fehér hajjal, mint festett hajjal. Gondoljunk csak vissza a rokokó-divatra, mikor a hölgyek fehérre puderozták hajukat és nem mondhatnánk, hogy visszatásító lett volna a fiatal arcú, fehérhajú dáma. Sziv. üdv. a Szerk.

„Czicza“. A glassé keztyűt csak tisztított, bő benzinen kell többször kimosni, mindaddig, míg a benzín tiszta marad. Feltétlenül meg fog tisztulni. Kimosás után tiszta fehér ruhával jól ledörzsölni, kihúzogatni és száradni hagyni. Valószínű, hogy kevés benzint használt a tisztításnál és azért nem lett szép. Alábbiakban közöljük az almásrétes receptjét. Gyúródeszkára tegyünk fél kg. száraz nullás lisztet, dörzsöljünk el benne 15 deka vajot vagy zsírt. A liszt középebe mélyedést csinálunk és üssünk bele egy egész tojást, egy vizes pohár langyos vízben oldjunk fel egy fél kávéskanál sót, tegyünk bele két kanál jó tejfelt és két kanál ecetet. A vízből annyit dolgozunk bele, hogy közepkeménységű tésztát kapjunk. Jól eldolgozzuk, míg hólyagos lesz. Ekkor a tésztát cipóalakúra formáljuk és liszttel behintett helyre tesszük, abrosszal vagy melegített tállal betakarjuk, egy félóráig pihenni hagyjuk. Ekkor az asztalra tiszta abroszt terítünk, liszttel meghinjük, a tésztát az abrossra tesszük és úgy húzzuk ki, hogy a kezünk feje legyen a tészta alatt. Vékonyra kinyújtjuk, széleit leszedjük. Olvasztott zsírral vagy vajjal behintjük és szokásos módon almával töltjük. Üdv. a Szerk.

„K. P. Pestszentlőrinc“. Levelet továbbítottuk, válasz szerkesztőségünkbe nem érkezett. Üdv. a Szerk.

„Dr. Kovács R. F.-né“. Zöld dió pálinka készítése. Tizenöt darab zöld diót négyrészbbe vágunk és egy liter szeszt rátöltve öt napig napos helyen állni hagyjuk, ekkor 1 kg. cukrot szárazon barnára piritunk és 4 deci vízzel jól felforraljuk. Ha a cukor felolvadt, a dióról a szeszt lecsepegtetjük és hozzávegyítjük, felforraljuk és papíron át-szűrjük. Három hét múlva fogyaszthatjuk. Üdv. a Szerk.

Jelek és csodák az égbolton. Négyezer méter hallatlan magasságban, mesebeli gyorassággal repülőgépek cikkáznak az égbolt alatt. A vakmerő artistamutatványok szempillantás alatt megállítják az utcák és terek forgalmát. Minden szem álmétkodva, csodálkozva és megdöbbenve nézi, hogy a bukdácsoló repülőgépekből hatalmas füst-gázoszlopok csapnak ki. Tán kigyulladt a repülőgép abban az iszonyatos magasságban? Szó sincs róla. Ez is hozzátartozik a nyaktörő produkcióhoz. A füstgáz az égi tinta, amellyel a pilóta fantasztikusan nagy betűkkel tisztán és olvashatóan írja fel az égboltra a „Frank“ nevet, a közismert kitűnő Franck-pótkávé világvárosias reklámját. A pilóták egyszerű teljesítményét lélegzetviszafojtva lesi a közönség, izgatottan figyeli a füstcsóvákat, lelkendezve betűzi ki a kialakuló betűket s hangos örömriválásban tör ki, mikor megjelenik az egész szó. Éljenzés és taps jár ki a pilótáknak, akik a világ nagy városai után most Budapestnek mutatják be a technikának ezt a csodáját. Az „égi írás“ a főváros és környékének minden pontjáról tisztán látható, hiszen a pilóták 1500 méter hosszú nagy betűket, 1000 méter hosszú kisbetűket írnak az égboltra s az egész szó 7—8 kilométer hosszú, 8 köbméter füstgázt használnak el másodpercenként s a produkció közben állandóan 170—230 kilométer óránkénti gyorsasággal repülnek a pilóták, akik tükkörirással kénytelenek az égboltra írni, mert különben csak fordított betűket lehetne a földről látni. A csodás látvány olyan élmény, amit bizonyára senki sem fog elfelejteni.

Budapest, IX,
Ráday-u. 31.
Tel. Aul. 866—54.

Abayné

Munkáért el-
küldünk és
hazaszállítjuk.

fest, tisztít

E lap előfizetőinek kedvezmény.

WEIL HEDVIG

gyermek és leányruha divatterme

IV., VÁCI UTCA 12. FÉLEM.

Szövetruhák nagyság szerint 65-85 P-ig. | készíti az előírással intézett ruhákat
Vászonblúz nagyság szerint 24-25 „ | mérték szerint finom kivitelben.

„Szenvedés az élet“. Hogyan tudjunk mi tanácsot adni, mikor férje gondolkozásától egy egész világ választ el bennünket. Mert ugy-e őt kellene megváltoztatni. Nagyon bajosan hisszük, hogy ez valakinek is sikerülne. De legyen megnyugodva, Nagyságos Asszonyom, hogy ezek a csapodár, pillangókergető férjek alapjában mégis jó családapák. És ha a családban komoly bajok adódnak elé, ők azok, akik egész lelkükkel igyekeznek a megszüntetésén. Olyan esendők, gyarlók vagyunk mindnyájan, Nagyságos Asszonyom, egyiknek egy, másiknak más a gyöngéje, velünk született eredendő bűnök kísérnek. Aki erősebb azoknak legyőzésében, az segítsen a másikkal s ha sikerül hatni rá, legyen mindig elnézőbb, megértőbb. Hiszen, ha nem volnának könnyű kalandok, ha az ilyen vérmes férjek udvarlása megtörne azoknak a kis, értéktelen nőknek az ellentállásán, talán komolyabb bajok adódnának elő, mert a pillanat hevületében képesek volnának fejüket elvesztve, mindent rombadönteni. Így azonban maguk sem tekintik másnak, mint értéktelen kalandnak, amit a következő pillanatban már elfeledtek. Hogy aztán ezek a kalandok az asszony, a feleség lelkét állandóan sebzik, az bizonyos, de mivel nem igen vannak tökéletes emberek, a hibájukkal együtt kell fogadnunk s ha lehet, mindig csiszoljunk le róluk valamit, hogy a velük való együttélés tűrhető legyen. Levelemben említett hölgy előtt elismeréssel hajolunk meg, benne Nagyságos Asszonyom igen nagy segítséget kapott, értékelje érdeme szerint.

Eljön majd az idő, mikor egészen az otthonáé, családjáé lesz, amikor majd együtt megbeszélnek mindent. Addig legyen Nagyságos Asszonyom továbbra is türelemmel gondos háziasszony, gyermeke jövőjét szemelőtt tartó édesanya és igazi feleség, aki szívből mindig csak ad, míg a lelkét átviszi abba az emberbe, akihez a sorsát hozzáfűzte az élet. Szív. üdv. a Szerk.

JÉGSZEKRÉNYEK saját gyártmány minden nagyságban.
MOSKOWITZ, VIII., Bércokcsis-u. 3. (Omnia mozgó m.) 25 éves cég.

„Egy vidéki előfizető“. A lakás poloskamentesítésére, ha az ezzel járó költségek nem jönnek számításba, a cyanozást ajánlhatjuk. Ha azonban Nagyságos Asszony házilag kívánja a poloskától mentesíteni a lakást, úgy ezt csak folytonos és állandó tisztogatással és utánanézéssel érheti el, ami végül meghozza az eredményt és a poloskák kipusztulnak. Mindenesetre utána kell figyelni, hogy a poloskák hol tanyáznak és mindenüvé petróleumot tessék befecskendezni. Így pl. padló hasadékaiba, körül a fal-melletti párkányba, ajtófélfák hasadékaiba, a falbavert szögek által hagyott lyukakba, egyáltalán mindenüvé, ahol gondolható, hogy van. Természetesen naponként utána kell nézni és ha csak egyet is talál, elő a petróleummal, mert a petéket is elpusztítja. Ez egy kissé fáradságos és több időt igényel, de feltétlenül bevált. Üdv. a Szerk.

„Őszi rózsák“. 1. Kérdésre válaszunk igenlő és éppen úgy vehet hozzá crepe-de-chine-ből vagy georgetté-ből plissézozott szoknyát. 2. Gyászkerésben ne alkalmazkodjunk szabályokhoz, mert akik lelkükben gyászolnak, azok részére úgyis megszűntek a mulatságok létezni. Aki pedig nem érzi lelkiszükségét a visszavonulásnak, az akkor tegye le a feketeruhát, amikor az teherként nehezedik reá. Ha részt kíván venni az esküvőn, részt vehet, mert a szabályok nem kötelezik további gyászra. Szív. üdv. a Szerk.

*Hogyan festhetjük át bőrbutorainkat házilag. Miután bőrgarnitúram meglehetősen kopott stádiumba jutott, elhatároztam, hogy megpróbálom azzal a sokat hirdetett **Trios** bőrfestéssel átfesteni. Mindenekelőtt elolvastam a használati utasítást, hogy pontosan követhessem annak utasításait. A bőrt benzinnel alaposan megtisztítottam, lemostam, és utána a bútort kétszer átfestettem **Trios** bőrfestéssel. Miután a festés megszáradt, fehér cipőpasztával átdörzsöltem és tényleg: bőrgarnitúram teljesen újnak látszott. Ezt a kellemes csalódást még az is elősegítette, hogy a régi megszokott esokoládébarna bőrbutoraimat most elegáns, szép sötétzöld színre festettem át. Az egész átfestés (két angol borfötty és egy nagy bőrdívány) 16 pengő 50 fillérbe került. Ugyanis az egészhez 1 kg. **Trios** fogyott el és 50 fillérért benzin. A festés nagyon szép, egyenletes és tartós és a ruhát még vízzel sem fogja, ennél fogva szolgáltatott vélek teljesíteni kedves olvasótársnőimnek, mikor figyelmüket ezen igazán jó készítményre felhívom. Ez a **Trios** bőrfesték magyar gyártmány és az átfestés most különösen aktuálisá válik, mert nyaralásból hazatérve, nagytakarítással együtt a bőrbutorokat is átfesthetjük, mellyel lakásunk kedves puhaságát csak növeljük. A **Trios** gyár: Budapest, III., Vörösváry-út 97. sz. alatt van.

Nagyothallók minden vágyát kielégíti a **SIEMENS-PHONOPHOR**. Ezt a kis készüléket — mely a hallást — a legmakacsabb esetekben is a legbiztosabbá teszi — áldják mindenfelé. Egyedüli főelárúító helye: **Magyar Gyógytechnikai Ipar Rt.**, Budapest, VI., Nagymező-utca 4. Díjlanul bemutatják, próbálja meg.

Tökéletes francia

Gummi harisnya fűző

elsőrangú szakerek által kiszolgálva. Kérjen ingyen prospektust

A Dr. Barrère & Cie Paris

magyarországi főraktára: **SALVATOR KÖTSZERGYÁR R-T.** VI., Nagymező-u. 6/U. (Terézvárosi templommal szemben.) Telefon: T. 250-14.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERESZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők.
Fényképezeti készülékek és cikkek.
Barometerek, hőmérők

Ingyenes hirdetések

E rovatban foglaltakért semmiféle felelősséget nem vállalunk. Szerkesztőség.

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.

Perzsa- és más szönyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközlök. A lap előfizetői részére 10 százalék kedvezmény. Cím: Teharhoukin M. Vosdanik, Budapest, VII., Wesseleányi-utca 1. szám.

Zongoraoktatást nyerhet akadémiai módszerrel okl. tanítónő lakásán hetenként kétszer. Tanítás díja havonta 20 pengő. Szíves jelentkezést kér kedden és pénteken délután 4—5 óra között: Somfay Margit, VI., Vörösmarty-u. 11a fdsz. 2.

Felvétel a kaposvári (Somogy megye) Ranolder-féle leánynevelő-intézetbe elemi, polgári, leányliceum, zene, nyelvtanítás, torna, sport. A gyermekek lelkiismeretes gondozásban, családias, kitűnő ellátásban részesülnek s lelki-teszt fejlődésükről szeretettel gondoskodik a vezető-ség. Prospektust készséggel küldünk.

Szeptember 1-ére megbízható, becsületes, főzni tudó minden leányt alkalmazok, kinek teendője 2 személyre főzni és takarítani. Jelentkezés: Dr. Batta Béláné, Budapest, VII., Róna-u. 55b.

Otthont talál szerényigényű, egészséges, fiatal úri-leány vidéki úri családnál két kis gyermek mellett, aki a háztartásban is segítene. Fényképes ajánlatok igények megjelölésével: L. Wittenberger Géza püsp. urad. erdő-mérnök, Bükkzsércz, Up. Bogács címre küldendők.

Lapunk zenekedvelő olvasói szíves figyelmébe ajánljuk Buzás Mihály zeneszerző legújabb zeneműveit: a „Holdas éjjel a Stefánián” tangó és „Estétől hajnalig” magyar foxtrott. Mindkét mű kitűnő szövegét Ilnczy László, kedvelt költőnk írta. A zeneművek kottája minden zene-kereskedésben kapható. Ára 2 pengő.

Özvegy, fiatal, korrekt úriasszony, perfekt német, francia, angol, előkelő családhoz, gyermekek mellé, tár-salkodónőnek vagy reprezentáló házvezetőnői állásra ajánl-kozik. Címe: Budapest, Hűvösvölgy, Boldogasszony-u. 7.

Farkasráten, Sasad-dűlőben 786 négyszögöles tel-kemből eladok 400, esetleg 500 négyszögölet, ölenként 45 P. 59-es végállomásnál, két utcára fekvő terület. Vízvezeték, csatornázás, villany. Cím: özv. Boldogh Kálmáné, Uj-pest, Villasar 10.

Elemi és középiskolás leánytanulók, köztisztviselők vagy pedagógusok gyermekei igen jutányos díj mellett in-ternátusba felvétetnek. Bővebb felvilágosítás nyerhető: Budapest, VI., Bajza-u. 35.

Kifogástalan jellemű, jó kedélyű, gyengéd lelkületű, úriház vezetéséhez szokott, gazdálkodáshoz, zenéhez értő, középkorú kath. úrileány házvezetőnőnek ajánlkozik. Cím: „Kölcsönös jótétemény” jelige alatt kiadóban.

Házvezetőnőnek vagy gazdasszonynak ajánlkozik 30 éves özv. jegyzőné falura vagy pusztára. Takarékos, rend-szerető, jól főz, gazdasághoz ért, irodai munkában is se-gédkezik. Cím: özv. Balogh Lajosné, Lázi, Veszprém' m.

Elete végéig szeretettel gondoznék egy idősebb ház-as-párt vagy magányos nőt, ki 16.000 pengőt adna biztosí-tékul. Budai, gyermektelen tisztviselő család, kényelmes, saját házzal. Cím: „Nyugalmas élet” jelige alatt kiadó-hivatalban.

Családos, középiskolai tanár szerény díjazás mellett óhajtana magántanítást. Mindennemű vizsgára felelősség-gel készít elő. Szíves értesítést e lap kiadójába kér „Na-gyon lelkiismeretes” jeligére.

Másodéves egyetemi hallgató fiam és barátja részére szegedi úri családnál lakást és teljes ellátást keresek. Cím: Pfaff Ferencné, Gyula, Jókai-u. 17.

Okleveles áll. tanítónő elvállalja elemisták, esetleg pol-gáristák magántanítását. Kollmann Klára, Pestszent-lőrinc, Madarász-u. 10b.

Kifogástalan, fehér nagy konyhabutor és egy fehér ruhaszekrény jutányosan eladó. Budapest, VI., Szinyeyi Merse-u. 6. fldsz. 2. Tel.: Aut. 259—02.

Elfogadnék budapesti polg. isk. tanuló leányt, kiért cserébe IV. éves mérnök-hallgató fiam nyerne teljes ellátást a fővárosban. Különösen gyöngé, vérszegény kisleá-nyoknak használna a vidéki jó levegő és ellátás. Cím: „Tisztviselő neje” jelige alatt kiadóban.

Egyedül álló idősebb úrinő a kezdődő tanévre úri-leányokat elfogad. Teljes ellátás havi 120 pengő. Érte-kezni lehet bármikor: VIII., Baross-u. 108. I. 11.

Keresztény gyermektelen házaspár 2 fiú- vagy leány-tanulót teljes ellátásra zongorahasználattal elvállal, isko-lák közelében. Cím: Boda Béláné, VII., Jósika-u. 25. sz. III. emelet 22.

Urileány 3—4 éves gyermekek szeretetteljes gondozá-sát vállalná. Szerény, házas. Vidékre is megy. Cím: T. Olga, VIII., Nap-u. 9. II. 23.

Idősebb, jobb család szeptembertől teljes ellátásra el-vállal 8 éven felüli iskolás fiút. Cím: Cserna István, VIII., Üllői-út 7. I. em. 2.

Gyengélkedő háziasszony mentesítésére lelkiismeretes úri-leány vagy özvegy asszony felvétetik. Cím: Szilágyiné, Sümeg.

I. és II. elemista magántanuló, ref. leánykaimhoz ke-resek Budapestre szerényigényű, tanítóképzőt végzett, ne-meslelkű nevelőnőt, ki a tanításon kívül a házi teendők-ben is segítene. Díjazás havi 40 pengő. Németül tudók előnyben. Fényképes ajánlatot kérek: Frenzel Béláné, Gönczruszka, Abauj m.

19 éves, négy polgárit végzett úri-leány, háztartásban jártas, úri családhoz gyermekek mellé ajánlkozik, háztar-tásban segít, kisebb gyerekek tanítását vállalja. Cím: Állomásvezetőség, Repcevis, Sopron.m.

Elvállalnám oly intelligens család középiskolába járó leánykáját teljes ellátásra, akinél viszonzásul a jövő évi nyarat (július—augusztus hónapokat) négy tagból álló családdal együtt tölthetném. Ajánlatokat csak por-mentes, egészséges, lehetőleg erdős vidékről kérek. Cím: Barczikay Béláné, Debreczen, Apafy-u. 22.

Jó bizonyítvánnyal bíró 23 éves úri-leány két éven felüli gyermekek mellé azonnalra ajánlkozik. Jó bánás-módra reflektál. Szíves megkeresést fizetés megjelölésével „Lelkiismeretes” jeligére kérek a kiadóhivatalba.

Csillaghegyi telkem 183 négyszögöl, állomástól gyalog 4 perc, villany van, vízvezeték készítése tervben, 4000 peng-őért eladó. 1000 pengő adósság van rajta. Vevő 3000 P készpénzzel átveheti. Bővebb felvilágosítás „Csillaghegyi telek” jelige alatt kiadóhivatal útján nyerhető.

Kecskemét környékén gazdaságba elhelyezkedni óhaj-tana intelligens úrinő, lehetőleg magányos földbirtokos-nál, kinek háztartását, gazdaságát önállóan vezetné. Min-den háztartási dologban teljesen perfekt, kitűnően főz, gazdasági irodai munkákban jártas. Szorgalmaért, hűsé-géért illő bánásmódot és szíves pártfogást kér „Egy ors-házai édesanya”.

Egy magányos özvegy úriasszony két diákok vagy egy urat teljes ellátásba elfogad októbertől. Érdeklődőknek fel-világosítást nyújt: Budapest, I., Krisztina-körút 115.

Keresek azonnalra 14—15 éves egyszerű, árva leányt, ki a háztartás körüli munkát elvégzi, jó magaviseletű, megbízható. Cím: Alezredes, Rákoskeresztur, Petőfi Sán-dor-utca 1. szám.

Kiadó szeptember 1-re gyermektelen úri családnál kü-lönbejárható szoba, teljes ellátással 2—3 fiú- vagy leány-tanulónak. Zongora van. Cím: VIII., Thék Endre-utca 37. I. emelet 9.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai-BÓJTJE ETELKA

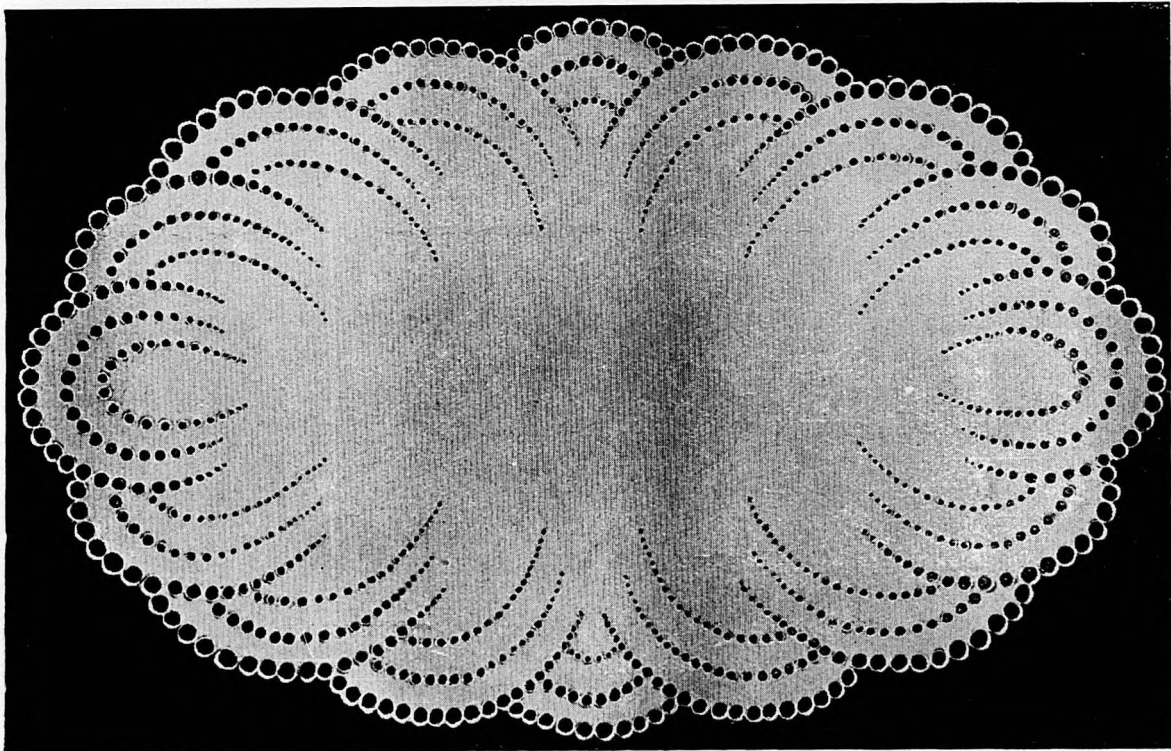
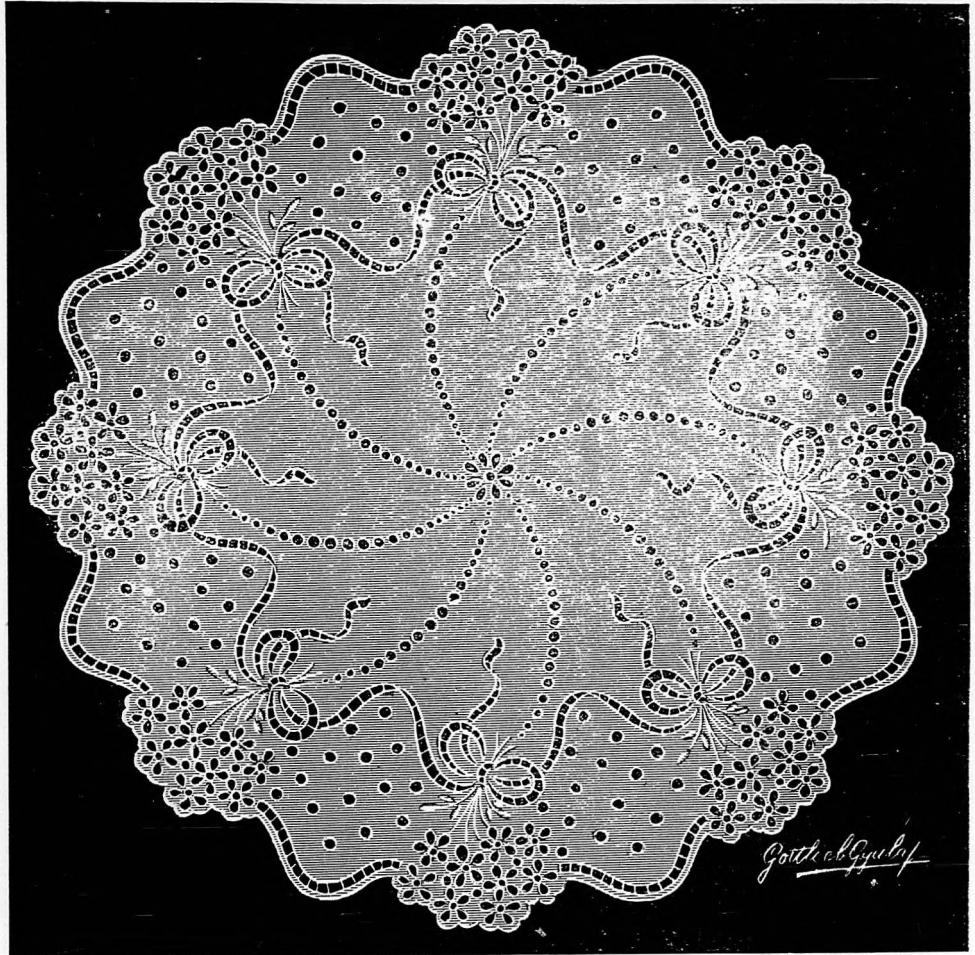
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

MÉLTÓZTASSANAK LAPUNKAT ÖSMERŐSEIK KÖRÉBEN AJÁNLANI:

**AZ ALÁBBI MILIÓ
 AJÁNDÉKKAL
 HÁLÁLJUK MEG!**

Minden előfizetőnk, aki ösmeretsége köréből lapunk részére egy új fél éves előfizetést szerez, vagyis 10 pengő előfizetési díját beküldi, vagy a rendelő az utalvány szelvényére rávezeti, hogy kinek ajánlására fizet elő, hálánk jeléül *ajándékba* kapja ezen kerek miliót, vagy a lenti ovális terítőt és még hozzá 8 db kis jégkendőt a legfinomabb anyagon előrajzolva, postán ajánlott levélben, bérmentve küldve.

Aki két fél éves előfizetést szerez, illetve 20 pengő előfizetési díját beküldi, annak megküldjük még a kézimunkához szükséges 4 nagy matring DMC. pamutot is.

Ezen ajándékozás visszamenő hatállyal üem bír.

Tisztelettel
 a Kiadóhivatal.

Gottlieb Gyula
 íjarművész
 eredeti tervei.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

A MI MAGYAR VIRÁGOS KERTÜNK!

Nagy Rózsi, Cegléd.

Bajkay Margitka, Tiszaföldvár.

Dr. Aszódyné kisleánya.

Döbrössy Ilonka, Lócs.